

TROPICAL *antifa*

#1 / 10.19 / λέξεις & σκέψεις ενάντια στον νέο φασισμό

NOMAD'S LAND | ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΒΑΣΤΙΚΑ | WHAT HAPPENS IN NAPA STAYS IN NAPA | ΣΩΜΑΤΑ ΦΤΗΝΑ ΣΩΜΑΤΑ ΞΕΝΑ [ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΙΑΚΩΝ ΕΛΕΓΧΩΝ ΤΗΣ Ε.Ε.] | ΤΙ ΚΟΙΝΟ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΣΕΞ ΤΖΙΑΙ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ; ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ | ΧΑΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ | ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΛΕΜΟΥ | ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΤΑΞΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ | ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ, ΠΑΡΕΝΘΕΤΗ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑ & ΕΡΓΑΣΙΑ | ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥ | ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ GENTRIFICATION ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ | ΒΑΒΕΛ | +++

ΑΝΤΙΦΑ ΤΡΟΠΙΚΑΛ 10.2019 ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οι απόψεις που κυριαρχούν κοινωνικά εν όψει τη θύελλα στην έρημο, που σε τυφλώνει, κλείνοντας σου τα μμάθκια τζαι φκάλλοντας σε εκτός πορείας.

Μια κοινωνία εξατομικευμένων μονάδων, χαμένες υπάρξεις μέσ' την απέραντη άμμο.

Οι θιασώτες της ερήμου όμως καλά εννά κάμουν να θυμούνται (τζαι εμείς μαζί τους): οι τροπικές καταιγίδες ξεκινούν με μια μοναχική, ανυπάκοη σταγόνα...

EDITORIAL

Το περιοδικό που κρατάς εν κομμάτι της προσπάθειας να μιλήσουμε για τζείνα που θωρούμε, ακούμε τζαι ζούμε στην κυπριακή πραγματικότητα που αντιφασιστική σκοπιά. Η θεματολογία, βέβαια, έναν αυστηρά αντιφασιστική. Τούτο προκύπτει που την εμπειρία της πολιτικής δράσης που κουβαλούμε: το να τα βάλεις με τον φασισμό στην Κύπρο σημαίνει να συγκρούεσαι με ένα σύνολο καταστάσεων. Η στροφή στη βαρβαρότητα που θωρούμε γύρω μας εν πολλά πιο περίπλοκη που τους φουσκωτούς του ελαμ ή τους εθνόνηκτους οπαδούς. Έχουμε τον κρατικό μηχανισμό που παρανομοποιεί, φυλακίζει τζαι απελαύνει τους πιο υποτιμημένους εργάτες, τους μετανάστες, την ώρα που εκδίδει διαβατήρια μέσα σε μερικές ώρες για πλούσιους ξένους επενδυτές. Έχουμε την εξωτερική πολιτική που συνάπτει συμμαχίες τζαι λαμβάνει μέρος σε στρατιωτικές ασκήσεις, παραχωρώντας το νησί ως βάση στην πλευρά που εθικιάλεξε στον παγκόσμιο πόλεμο που ζούμε. Έχουμε τους στρατιωτικούς τζαι πολιτικούς «αναλυτές» να μας σφυροκοπούν κάθε μέρα στα κανάλια για το πόσο κακιά εν η Τουρκία τζαι πόσο έτοιμοι πρέπει να 'μαστε για πόλεμο. Έχουμε την εκκλησία τζαι τον αρχιεπίσκοπο που μιλά για τα «καλά παιδιά» εννώνοντας τους νεοναζί ενώ ταυτόχρονα θέλει σχολεία που να καταπολεμούν την... ομοφυλοφιλία. Έχουμε την εκπαίδευση του «δεν ξεχνώ» που διδάσκει τους γαλανόλευκους ήρωες τζαι τον εθνικισμό τζαι σφυρίζει αδιάφορα για τα εγκλήματα των ε/κ φασιστών. Έχουμε τους δημοσιογράφους που γκρινιάζουν για το «έγκλημα» τζαι ονειρέφονται στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Έχουμε τους «μετριοπαθείς» πολιτικούς του κέντρου ή της δεξιάς που κάμνουν ακροδεξιά ανοίγματα τζαι προσπαθούν να συνάξουν το κοπάδι των συντηρητικών στην

εκάστοτε μάντρα. Έχουμε τη μαφία τζαι το βαθύ κράτος που στήνουν μπιζνες πάνω στες φτηνές ζωές των μεταναστριών, τζαι με υπάλληλους/μπράβους τους νεοναζί – για να μεν ξεχνιόμαστε. Έχουμε, τέλος, ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας που είτε επιλέγει να κάμνει την πάπια μπροστά στον εξόφθαλμο καθημερινό ρατσισμό ή να τον αναπαράγει για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της.

Για να βάλουμε το ζήτημα στο ιστορικό του πλαίσιο: ο φασισμός στην Κύπρο ξεκινά ως οργανωμένη απάντηση στο δικοινοτικό εργατικό κίνημα της δεκαετίας του '40 τζαι τους αγώνες του. Απλουστευτικό, σίγουρα, αλλά τζαι χρήσιμο για να αντιληφθούμε τον αντιφασισμό όι σαν ετεροπροσδιορισμό, αλλά σαν συνειδητή θέση μάχης. Η δράση τζαι ο λόγος μας λοιπόν, εν μπορεί να μιλά μόνο για τους φασίστες τους ίδιους, αφού εν παράγωγα διαδικασιών που τους ξεπερνούν. Για να μεν παρεξηγούμε, βέβαια, ο αντιφασιστικός λόγος στον 21ο αιώνα εν γίνεται να επιμένει πως ο φασισμός εν απλά παιδί του καπιταλισμού. Η στροφή στη βαρβαρότητα που θωρούμε παγκόσμια εν σε διαρκή κίνηση, τζαι ο νέος φασισμός διαφέρει σε πολλά που τον προκάτοχό του στον μεσοπόλεμο. Η σκέψη τζαι η δράση μας πρέπει να καταφέρουν να αντεπεξέλθουν σε εχθρούς που αλλάσσουν πρόσωπα τζαι περιεχόμενα. Τζαι το στοίχημα μπαίνει ψηλά: πρέπει να καταφέρουμε να ξεπεράσουμε την αμυντική θέση στην οποία είμαστε (εκ των πραγμάτων) τωρά. Πόθεν να αρκέψουμε? Εν υπάρχει λόγος να κωνούμε. Ο αντιφασισμός τζαι η αντιεξουσιαστική πολιτική γενικότερα στην Κύπρο εν περίεργη υπόθεση. Σαν οργανωμένος χώρος είμαστε μια σχετικά ασήμαντη μειοψηφία αν το δεις αυστηρά αριθμητικά. Κάποτε οι δράσεις

Το περιοδικό *antifa tropikal* εκδίδεται που την αυτοοργανωμένη αυτόνομη συλλογικότητα *antifa* λευκοσα, η οποία δραστηριοποιείται στη διαιρεμένη πόλη της Λευκωσίας/Lefkoşa. Η συνένευσή μας λειτουργεί με οριζόντιες δομές, επιδιώκοντας να αποβάλει τις κοινωνικά διαμορφωμένες ιεραρχίες τζι οι αποφάσεις παίρνονται μέσα που τη μεταξύ μας ζύμωση τζι οι συνδιαμόρφωση. Στόχος μας ένει να συμβάλουμε στους κοινωνικούς τζι οι ταξικούς αγώνες (αναδεικνύοντας παράλληλα τους

αγώνες των μεταναστών-τριών ως κεντρικής σημασίας) θεωρώντας ως κομβικό τον αγώνα ενάντια στους εθνικισμούς στο νησί τζι οι την υπέρβαση των εθνοτικών συγκρούσεων στη βάση της ταξικής ενότητας. Το περιοδικό που έσσιετε στα σσιέρκα σας εν προϊόν αμέτρητων ωρών συλλογικής δουλειάς, μελέτης τζι οι συζητήσεων. Ελπίζει να παράξει χρήσιμες απόψεις για το κράτος, το κεφάλαιο τζι οι τον φασισμό της εποχής μας. Διανέμεται σσιέρκι με σσιέρκι, εν πουλιέται τζι οι εν αγοράζεται ούτε

χωρεί σε εμπορευματοποιημένα καλούπια. Που την άλλη έννε εν μούχι - υπάρχουν σημαντικά έξοδα τα οποία πρέπει να καλύφονται οπότε εισφορές πάντα ευπρόσδεκτες. *Support your local antifa!*

Για επικοινωνία, συμμετοχή, συνδρομές, διακίνηση, ανώνυμες απειλές.
email: antifanicosia@espiv.net
site: antifanicosia.espivblogs.net
facebook: [antifa λευκοσα](https://www.facebook.com/antifa.levkosia)

Λέξεις & σκέψεις ενάντια στον νέο φασισμό

μας μπορεί να μοιάζουν μια τρύπα στο νερό μπροστά στα κυρίαρχα εθνοπαραληρήματα, όμως υπάρχουν τζι οι στιγμές που είτε λόγω πολιτικής/κοινωνικής συγκυρίας, είτε λόγω ατέρμονης επιμονής που τη μερκα μας, τζι οι είναι που λαλούμε φαίνεται να εκφράζουν σκέψεις τζι οι προβληματισμούς ευρύτερων κοινωνικών κομμαθικών. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα εν οι κουβέντες που ανοίξαν γύρω που τον σεξισμό τζι οι τον ρατσισμό της κυπριακής κοινωνίας μετά τις δολοφονίες μεταναστριών που τον Νίκο Μεταξά, όπου αντιφασιστικές τζι οι αντιεξουσιαστικές ομάδες εκαταφέραν, θεωρούμε, να παρέμβουν αποτελεσματικά. Τούτη η αποτελεσματική παρέμβαση επροέκυψε που τη στιγμιαία επιτυχία του να δράσουμε, σαν αντιφασίστες/ριες, όι σαν μεμονωμένη ομάδα ή πολιτικός χώρος, αλλά σαν έκφραση της (μειοψηφικής μεν, σημαντικής δε) κοινωνικής κίνησης που είδε ξεκάθαρα πως η κυπριακή κοινωνία γεννά δολοφόνους. Η αποτελεσματικότητα της πολιτικής μας δράσης εν μπορεί να μετρηθεί στο πόσα «μέλη» έχουμε αλλά στο πώς τζι οι σε ποιο βαθμό μπορούμε να ανιχνεύσουμε τις ανησυχίες τζι οι τις ανάγκες της τάξης μας στα προτάγματά μας τζι οι ανάποδα. Τζι οι τούτο μπορεί να έρτει μόνο μέσα που μια συλλογική, κριτική κατανόηση της κοινωνικής τζι οι πολιτικής συγκυρίας, στην οποία θέλουμε να συμβάλουμε μέσα που τούτο το έντυπο εχειρήμα.

Σε τούτο, το πρώτο τεύχος, αρκέφκουμε με νομαδικά σχόλια για την «επικαιρότητα» όπως καθορίζεται που την θεαματική μηχανή των ΜΜΕ τζι οι όι μόνο. Θυμίζουμε σας τα μαργαριτάρια επιφανών φασιστών-χωρίς-σβάστικα τζι οι συνεχίζουμε με μια σύντομη αναφορά στην υπόθεση ομαδικού βιασμού στην Αγ. Νάπα, εστιάζοντας στο πώς

τα μήντια αλλά τζι οι κομμάθκια του κοινωνικού ιστού ανέλαβαν το ρόλο της δικαιοσύνης. Παραθέτουμε μια ανάλυση για την κυπριακή τζι οι ευρύτερη ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική, που περνά πάνω που τα σώματα μεταναστών τζι οι μεταναστριών αφήνοντάς τα εξαθλιωμένα ή δολοφονημένα. Θκιεβάζουμε τη συνεχόμενη βία που θέτει τούντα υποκείμενα εντός τζι οι εκτός νόμου, καθιστώντας τα ασόρα ή ορατά, ανάλογα με τις επιταγές του κεφαλαίου στην εκάστοτε συγκυρία. Θωρούμεν πως η μεταναστευτική πολιτική βρίσκεται σε συνέχεια με την ευρύτερη κρατική πολιτική τζι οι πως προσπαθεί να περνά τζι οι πάνω που τα δικά μας σώματα, με την ένταση στη βία να διαφοροποιείται. Κάμνουμε μια σύντομη εισαγωγή στην έννοια της κοινωνικής αναπαραγωγής (της εργατικής δύναμης), μια έννοια που εννά μας χρησιμεύσει σε αναλύσεις σχετικά με ζητήματα φύλου. Στρέφουμε την προσοχή μας στο x(AOZ) στη Μεσόγειο τζι οι τον ρόλο του κυπριακού κράτους, σε μια προσπάθεια να αποδείξουμε ότι έννε εν το μόνιμο θύμα της ιστορίας απλά... ακόμα έναν κράτος ανάμεσα σε άλλα. Αναγνωρίζουμε την εθνική φρουρά σαν μια βίαιη διαδικασία, αποτέλεσμα της στρατιωτικοποίησης που έθεσε σε κίνηση η δημιουργία της ΕΟΚΑ. Ανιχνεύουμε την ιστορία των αρνήσεων του милитарισμού τζι οι της στρατιωτικής μηχανής σαν κομμάτι της ιστορίας του ίδιου του στρατού τζι οι των μετασχηματισμών του λόγω της κοινωνικής κίνησης. Θυμούμαστε την ιστορία των κινημάτων τζι οι των ανθρώπων που μας εγεννήσαν πολιτικά, κοιτώντας τον μακρινό Μάη του '68. Ταυτόχρονα, παρατηρούμε ποιές μορφές εμπορευματοποίησης αποκτούν παραπάνω τα γυναικεία σώματα στον καπιταλισμό, εξαιτίας της αναπαραγωγικής τους λειτουργίας τζι οι πώς τούτες οι "επιλογές" προκύπτουν που

τον καταναγκασμό της εργασίας. Στρέφουμε την προσοχή μας στο πεδίο της πόλης: σε έναν κόσμο ασταμάτητων διαχωρισμών τζι οι διακρίσεων η ταξική πάλη εμφανίζεται παντού, καμουφλαρισμένη συχνά ως ανταγωνισμοί μεταξύ των από κάτω. Αντιλαμβανούμαστε την πόλη τζι οι τον χώρο ως ένα ακόμα πεδίο μάχης που αναδύονται οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί. Οι προσπάθειες που γίνονται για να μείνουμε πύξω που τη διαμόρφωση των πόλεων, έρκονται αντιμέτωπες με τους τρόπους που βρίσκουμε για να αφήσουμε το στίγμα μας στους δρόμους τζι οι τους τοίχους τους, εντέινοντας τις καθημερινές συγκρούσεις.

«Να ζεις σε ενδιαφέρουσα εποχή» πάει μια κινέζικη κατάρα. Το μόνο σίγουρο εν ότι οι εποχές μας εν ενδιαφέρουσες. Τούτο το περιοδικό εν μια προσπάθεια να τις καταλάβουμε, για να μπορούμε να σκεφτούμε τζι οι να δράσουμε ενάντια σε έναν κόσμο που γίνεται ούλλο τζι οι πιο επιθετικός απέναντι σε όσες εν χωρούν στα στενά του όρια. Εν μια προσπάθεια παράλληλα να έβρουμε τζι οι τζι οι τζι οι που έχουν αντίστοιχες απορίες, ανησυχίες τζι οι ανάγκες για λόγο τζι οι δράση. Φιλοδοξούμε, μέσα που τη συλλογική επεξεργασία θέσεων τζι οι απόψεων να συμβάλουμε στη δημιουργία ενός οργανωμένου τζι οι μαχητικού αντιφασιστικού κινήματος που να μπορεί να ανταπεξέλθει στις ανάγκες των τζι οι τζι οι τζι οι. Γιατί που ενδιαφέρουσες εποχές, άλλο τίποτε. Τζι οι που λείπει απελπιστικά εν η αυτοπεποίθηση τζι οι το καθαρό μυαλό των από κάτω τούτου του κόσμου.

Καλή ανάγνωση.

NOMAD'S LAND

Χώρος φιλόξενος για προσωπικές απόψεις, βιώματα, ξύλινα μανιφέστα & ποιητικά πονήματα - που άτομα της συνέλευσης τζαι φίλους/ες. Αν νομίζετε ότι μπορείτε να αντεπεξέλθετε στο λογοτεχνικό επίπεδο που βλέπετε παρακάτω στείλτε μας μείλ ελεύθερα...

35ος τροπικός

Στους τροπικούς μας, σαν νεκατωννούμαστε όπως το φραπέ με το καλύτερο πλυντήριο της Ανατολικής Μεσογείου τζαι της Εγγύς Ανατολής, πάλε γυρέφουμε το φως με τα σκοτάδια μας. Τροπικάλ νούμερο πρώτο λοιπόν, ilk sayı, welcome friends to Cyprus, you will never feel or be alone γιατί θα σας κουκουφούμε όσπου να γινούμε τέφρα (χα!). Με την καθημερινή μιζέρκα μας λοιπόν υπάρχουν τζαι τα θεάματα του καθεστώτος εξάρσεως που σαν καλός μύλος, ωσάν λέει το ρητό, όλα τα αλέθει, μαζί τζαι ότι απέμεινε που τον εγκέφαλο μας μετά της πλύσεως στους 60°C ούλλο το καλοτζίρι. Αν μη τι άλλο εν λόγος να σιέρεσαι άμαν την ώρα που εκατέβαζε την σημαία ο «ήρωας» (ο οποίος εφκήκε τους ξινός στο τέλος), τα μέσα της συγκάλυψης εμιλούσαν για εσωτερικό εχθρό που σε αντίθεση με το 1996 κάμνει κριτική. Meaning, την πεποίθηση ότι τούτο ήταν μια μαλακία τζαι ότι τέθκοιες ενέργειες απλά γεννούν νεκροταφεία. Έσιει τζαιρό να πούμε «εθνικισμός=ιδεολογία θανάτου», να μια καλή ευκαιρία να το επαναλάβουμε στις μάρες εποχές του εθνικο-μιλιταριστικού-πλυντρυακού συμπλέγματος. Επίσης, να παροτρύνουμε τους αγαπητούς συγ-κατοίκους του τροπικού μας κύκλου να σκοτώσουμε τον κάθε Σέπο που κουβαλούμε μέσα μας τζαι μαζί τις φαντασίες ελέγχου τζαι καθαρότητας που διακέονται στη κοινωνία. Πρέπει επιτέλους να ψηλαφήσουμε τα ιστορικά όρια τούτου του άθλιου καθεστώτος εξάρσεως της ελληνικής δημοκρατίας της νότιας Κύπρου αν μπορούμε να ελπίζουμε σε μια ζωή χωρίς κατάθλιψη στην ερημοποιημένη μας νήσο. Κάμετε σκαπούλα, φακκάτε απαλλάγη, κωλυσιεργήστε στη δουλειά, γοράστε τσιάρα τζαι πεζίνα που τα βόρεια, γράψετε «γαμώ το αποέλ» στους τοίχους, δηλώστε στο οικογενειακό τραπέζι ότι η ΑΟΖ ανήκει στα ψάρκα της κτλ κτλ κτλ, ως πάρα τζαι. Μέχρι την επόμενη περίοδο των μουσώνων...

Αμαζόνιος: Φωθιά τζαι σόγια

Τους προηγούμενους μήνες είδαμε μια έξαρση πυρκαγιών στον Βραζιλιάνικο Αμαζόνιο. Στην μοντέρνα Ευρώπη, ο κάθε πολιτικός εθυμήθηκε να φταιξει την Βραζιλιάνικη κυβέρνηση που εν απέτρεψε την οικολογική καταστροφή. Ως τζαι το ΑΚΕΛ εδιοργάνωσε διαμαρτυρία στην

Βραζιλιάνικη πρεσβεία τζαι ετόλμησε να μιλήσει για κλιματική αλλαγή ενώ υποστηρίζει πλήρως της γεωτρήσεις φυσικού αερίου στην Κύπρο. Κανένας βέβαια εν θέλει όντως να ασχοληθεί με το γιατί είσχιε 80.000 φωθικές φέτος. Με λίγα λόγια, οι επενδυτικές τράπεζες στην Δύση προβλέπουν μεγάλη αύξηση στην ζήτηση βοδινού τζαι άρα επενδύουν παραπάνω στην παραγωγή κρέατος. Η Βραζιλία εν η μεγαλύτερη εξαγωγέας βοδινού τζαι σόγιας στο κόσμο, τζαι τωρά με τον Bolsonaro ως πρόεδρο, οι γεωργοί ξέρουν ότι εν πιο μικρό το ρίσκο διώξεων που δασονομία τζαι άλλες κρατικές αρχές. Άρα, βάλλουν φωθικές για να κάμουν τόπο για γρασιδι τζαι σόγια για να ταΐσουν της αγελάδες τους τζαι να εξάγουν σόγια που ενα πάει σε φάρμες θανάτου σε άλλες χώρες. Η κατανάλωση βοδινού, όπως διαμορφώνεται μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος, εν η ρίζα του προβλήματος. Παρόλη την τεράστια ευθύνη που έσχιει η γεωργία για την κλιματική αλλαγή, ακόμα τζαι τωρά τούτη η κατανάλωση προωθείται πλήρως που της δυτικές κυβερνήσεις τζαι το οικονομικό σύστημα που προσπίζουν (βλ. νεοφιλελευθερισμός). Όπως εφωνάζαν στες πορείες στην Βραζιλία τον Αύγουστο, ένεν η φωθιά που φταίει, εν ο καπιταλισμός. Ελπίζουμε του χρόνου το καλοτζίρι να κρούζουν τα γραφεία της Amazon τζαι οι ο Αμαζόνιος.

Όταν 5 δις. εν ψίχουλλα

Μετά που σχεδόν μια δεκαετία αισχρών παραβιάσεων των αρχών προστασίας προσωπικών δεδομένων, επιβλήθηκε στο Facebook πρόστιμο \$5 δισεκατομμυρίων που την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Το αποτέλεσμα ήταν **αύξηση** στην μετοχική του αξία, μιας τζαι οι επενδυτές ξέρουν ότι τέθκοια πρόστιμα εν θα αλλάξουν κάτι τζαι εν μια σταγόνα στον ωκεανό. Κάτι απολύτως λογικό, αφού η εταιρία για το 2018 εδήλωσε κέρδος \$22 δις., τζαι συνεχίζει απότη να συλλέγει τζαι να πουλά τα δεδομένα των χρηστών της. Ενα πληρώσουν το πρόστιμο τζαι η ζωή συνεχίζεται. Η ανικανότητα του κάθε κράτους να αντιμετωπίσει της παρανομίες των διαδικτυακών πολυεθνικών εν μέρος της καθημερινότητας πλέον, τζαι φανερώνουν την συστημική διαφθορά που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα. Εν προφανές ότι οποιαδήποτε αντίδραση (όπως το GDPR) εν για τα μάθκια του κόσμου τζαι οι για να σταματήσει η ακραία εκμετάλλευση των χρηστών.

Να ρίψουμε τα κάτziελα

Μια συνήθεια που έχω που πάντα εν να κυκλοφορώ της νύχτες με τα πάρκα, της εκκλησιές τζαι τα σχολεία. Γενικά χώρους που

ΦΑΣΙΣΤΕΣ [ΧΩΡΙΣ] ΣΒΑΣΤΙΚΑ

την νύχτα εν «επικίνδυνα» να κυκλοφορείς. Έχω αρκετές αναμνήσεις που εμαζευκούμασταν ούλοι οι μισιοί μετά το σχολείο τζιαι τα ιδιαίτερα να κόψουμε καμιά κουβέντα, να παίξουμε μουσική, να ζωγραφίσουμε πας τους τοίχους τζιαι γενικά να δημιουργήσουμε. Τωρά τες παραπάνω νύχτες περιφέρομαι μόνος μου όπως το φάντασμα. Τζείνοι που εμαζευκούμασταν τότε προτιμούν να πηαίνουν μες τα cafe παρά να κάθονται χαμέ, τζιαι οι παραπάνω μισιοί εν μες τα online chats παρά μες τες στράτες. Ένα σχολείο όμως που είσσιεν τζιαιρό να πάω εν το λύκειο Αποστόλου Βαρνάβα, επειδή κόφκει νάκκον μακριά τζιαι θέλω αυτοκίνητο. Με τα γεγονότα του Σέπου όμως αποφάσισα να δώκω κανένα γυρό να δω τι παίζει. Παρκάρω... άλλα κάτι εν μου εφάνετον οικείο...μαλάκα;! Πως να μπω μέσα; Είσσιεν κάτι κάτζελα 3 μέτρα πουτζείνα που εν σκαρφαλώνονται. Εφάτσισα έναν γυρό τζιαι εκατάφερα εμπήκα μες το γήπεδο που εν είσσιεν «φυτρώσει» η ασφάλεια ακόμα. Προχωρώντας προς τες αίθουσες συνειδητοποιώ ότι είσσιεν παντού κάτζελα. Σε κάθε πόρτα, κάθε είσοδο, παντού! Εν εμπορούσα να κοντέψω. Αναστατώθηκα τζιαι έφουα μαραζωμένος. Για μέρες εσκέφτομμουν το τζιαι ένιωθα οτι έπρεπε να κάμω κάτι να το ξορκίσω. Αποφασίζω να πάω ξανά. Σύρνω το spray μες την τσέντα τζιαι ξεκινώ. Βρίσκω μια τρυπά σε ένα κατζέλι δίπλα που τζιαιμέ που κάθονται οι «αλήτες» τα διαλείμματα τζιαι προχωρώ λίγο πιο μέσα. Επία όσο πιο μέσα εμπορούσα, ως τα επόμενα κάτζελα. Βρίσκω έναν τοίχο. Φκάλω το spray τζιαι αντακώνω. ΟΥΤΕ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΟΥΤΕ ΣΕ ΦΥΛΑΚΕΣ ΝΑ ΡΙΨΟΥΜΕ ΤΑ ΚΑΤΖΙΕΛΑ ΠΟΥ ΟΥΛΕΣ ΤΕΣ ΑΥΛΕΣ. Έφουα που την τρυπά όπως εμπήκα με την ελπίδα οτι την επόμενη φορά ενά έβρω τζιάλλες. Εν τζιαιρός να φκούμε που τες τρύπες μας!

(Σχολική) αντιπατριωτική συνταγή

- > Την ώρα της προσευχής ππέφτω πας το θρανίο
- > Στες εθνικές γιορτές εν πατώ
- > Την ώρα της παρέλασης γυρίζω πλευρό
- > Σημαίες εν βαστώ

...Τζιαι όταν έρτει η ώρα του στρατού, παίζω τον πελλό

«Να είστε σίγουρος ότι θα είμαστε σε επικοινωνία. Οι απόψεις σας είναι πάντα καλοδεχόμενες και είμαστε ανοικτοί σε διάλογο. Θα δεχθούμε όπως έχετε αναφέρει την οποιαδήποτε εποικοδομητική κριτική εκεί που πρέπει και θέλω να ξέρετε ότι οι αξίες και αρχές που έχετε αναφέρει είναι και δικές μας αξίες και δικές μας αρχές κι ότι θα προσπαθήσουμε να δώσουμε ότι καλύτερο στα παιδιά μας που είναι το μέλλον αυτού του τόπου».

(Υπ. Παιδείας Χαμπιαούρης προς ΕΛΑΜ)

«Πλείστες απόψεις του ΕΛΑΜ με εκφράζουν. Κι αν είναι εναντίον των λαθρομεταναστών, τολμώ να σας πω ότι και εγώ είμαι εναντίον των λαθρομεταναστών. Δεν μπορούμε να γίνει εδώ μια πανσπερμία»
(ποιος άλλος... Αρχιεπίσκοπος)

«Ως μη ευπρεπής», συνεχίζει, «θεωρείται η προκλητική εμφάνιση και αυτή που παραβιάζει τους επικρατούντες κανόνες της αισθητικής και ηθικής». Ως υπερβολές, σύμφωνα πάντα με το Υπουργείο, θεωρούνται για τους μαθητές τα πολύ μακριά ή βαμμένα μαλλιά, το ιδιόρρυθμο κούρεμα, το αξύριστο πρόσωπο, τα γένια ή το υπογένειο, τα σκουλαρίκια, τα βραχιόλια, οι διακοσμητικές αλυσίδες. Για τις μαθήτριες υπερβολή θεωρείται η ιδιόρρυθμη κόμμωση όπως βαμμένα ή φουντωτά μαλλιά, ανταύγειες, η πολυχρωμία στα μαλλιά, το μακιγιαρισμένο πρόσωπο και το χαμηλόμυσο παντελόνι ή η κοντή φούστα και τα μακριά ή βαμμένα νύχια και φυσικά οι ψεύτικες βλεφαρίδες.
(Υπ. Παιδείας για νέα σχολική χρονιά)

«Τι σημαίνει ρατσισμός; Τα σχολεία δεν μεγαλώνουν Ταλιμπάν. Είναι τιμή μας που δεχόμαστε τους αλλόθρησκους αλλά πρέπει να σέβονται τους κανόνες. Αν το δούμε πολιτικά, αυτοί που τους έδιωξαν από την χώρα τους είναι αυτοί που φοράνε μαντήλα»
(Σέπος, πρώην διευθυντής του λυκείου Αποστόλου Βαρνάβα)

«Ο Ρίτσος είναι συμμορίτης κουμμουνιστής και ο άλλος... (ενν. τον Ναζίμ Χικμέτ) δεν τον ξέρω. Τούρκος είναι; Να σας ζησει ο Ερτογάν... Μπορείτε να συγκρίνετε ένα ΣΕΦΕΡΗ και ένα ΠΑΛΑΜΑ με τον Ρίτσο; Συμμορίτες και όχι αντάρτες... Διαβάστε για να μάθετε για τα κατορθώματα του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ... Σκότωσαν περισσότερους Έλληνες παρά Γερμανούς...»
(επίσης Σέπος, «έννας από τους καλύτερους μας διευθυντές» σύμφωνα με τον Υπ. Παιδείας Χαμπιαούρη)

«Εμείς τολμήσαμε να ζητήσουμε συγγνώμη ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ αν τα θύματα ήσαν αλλοδαπές, ενώ εκείνοι δεν θέλησαν και ζήτησαν όταν θάψαμε τους 13 ήρωες του Μαρί»
(Αναστασιάδης μετά τες δολοφονίες του Μεταξά)

«Γιατί συμβαίνει κάποιος να έχουν το ίδιο φύλο, ερωτική διάθεση; (...) Αυτό συμβαίνει την ώρα της ερωτικής πράξης ή κατά τη διάρκεια της κυοφορίας, όταν γίνεται ερωτική πράξη των γονέων όχι φυσιολογική...αλλά πρωκτική. (...) Όταν στην γυναίκα αρέσει, δημιουργείται επιθυμία...κι η επιθυμία μεταδίδεται στο κυοφορούμενο βρέφος...όπως μεταδίδονται και τα χαρίσματα!»
(Μητροπολίτης Μόρφου mic drop)

«Δεν επιτρέπεται η Κύπρος να έχει τόσο υψηλό ποσοστό εκτρώσεων και να μαραζώνουμε για τα δύο παιδάκια που εσκότωσεν ο δολοφόνος. Ρε εσού έκαμες τρεις εκτρώσεις, τα μωρά σου, και τώρα υποκριτή και Φαρισαίε κατακρίνεις τον Νικόλα; Και αυτό είναι σε πάρα πολλά σπίτια που έχει συμβεί, σε πάρα πολλές οικογένειες που έχει συμβεί η έκτρωση. Δεν είναι κάτι μεμονωμένο. Μια χώρα που έχει τόσες εκτρώσεις και δολοφονούμε τα παιδιά μας, είναι δυνατόν να μην γεννήσει ένα τέτοιο δολοφόνο»
(επίσης Μητροπολίτης Μόρφου)

WHAT HAPPENS IN NAPRA STAYS IN NAPRA

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΝΑΝ “FAKE” ΟΜΑΔΙΚΟ ΒΙΑΣΜΟ

Η υπόθεση του ομαδικού βιασμού στην Αγία Νάπα ήταν αναμφίβολα η τοπ-είδηση-του-καλοτζίαιρικού. Έσκασε σαν πυροτέχνημα στα κυπριακά ΜΜΕ τζαι σαν πυροτέχνημα εξαφανίστηκε, λλίες βδομάδες μετά. Τα γεγονότα: 19χρονη γυναίκα καταγγέλλει βιασμό που 12 άντρες οι οποίοι συλλαμβάνονται, αλλά οι 5 αφήνονται ελεύθεροι αμέσως μετά. Υπο συνθήκες που ενά συζητήσουμε παρακάτω η γυναίκα αλλάσσει την κατάθεσή της 3 μέρες αργότερα. Αφήνονται ελεύθεροι τζαι οι υπόλοιποι τζαι επιστρέφουν στη χώρα τους ενώ κρατείται η γυναίκα. Η μηντιακή επίθεση εναντίον της γυναίκας γίνεται ακόμα σφοδρότερη, ενώ η ίδια αλλάσσει ξανά την ιστορία της τζαι δηλώνει πως εξαναγκάστηκε να καταθέσει ότι είπε ψέματα όσον αφορά τον βιασμό.

Μετά την «ανατροπή» της υπόθεσης, η γυναίκα βρέθηκε στο στόχαστρο ντόπιων τζαι διεθνών ΜΜΕ. Ο λόγος που παράχθηκε γύρω που το θέμα εν ενδεικτικός της ευρύτερης μισογύνικης πραγματικότητας τζαι τον τρόπο που αντιμετωπίζονται τέτοια περιστατικά. Αν αρχικά τα μίντια εξέφραζαν μια μωδιασμένη αμφιβολία, πλέον εμιλούσαν με κάθε σιουρκά για τον “fake” ομαδικό βιασμό, προβάλλοντας τις απόψεις των γονιών των νεαρών, που εμιλούσαν για τα «ήσυχα παιδιά και καλούς μαθητές που ήθελαν να καταταγούν μάλιστα και στις ειδικές δυνάμεις του ισραηλινού στρατού»¹, προσπαθώντας να μας καθησυχάσουν πως οι καλοί βαθμοί τζαι η ανυπομονησία για την κατάταξη σημαίνουν ότι εν θα εκάμναν ποτέ έτσι πράματα. Σύμφωνα με την ίδια τη γυναίκα, στην κατάθεση στην οποία ομολόγησε πως εν υπήρξε βιασμός, εν της επιτράπηκε νομική αντιπροσώπευση ούτε ηχογραφήθηκε τίποτε που τις 8 ώρες που την είχαν κλεισμένη τζαιμέ. Αναφέρεται μάλιστα σε απειλή μπάτσου πως αν δεν υπέγραφε ομολογία, εννα την εσυλλαμβάνναν, όπως τζαι ούλλους τους φίλους της στην Κύπρο, για «συνωμοσία»². Εν μας φαίνεται απίθανο οι μπάτσοι να εθέλαν να κλείσουν το συντομότερο την υπόθεση, πριν χαλάσει το image της νήσου των φιλόξενων αγίων στο εξωτερικό.

Τα σχόλια στα άρθρα εφημερίδων τζαι social media ήταν επίσης ενδεικτικά του ηγεμονικού πατριαρχικού λόγου: ήταν «πουτάνα», ας μεν έπιννε, ας μεν επήιαννε με άγνωστο στο δωμάτιο, ας μεν έκαμνε σεξ με πάνω που έναν άντρα, είπε ψέματα για να πιάσει λεφτά, κλασική γυναίκα που εν «υστερική, συμφεροντολόγα τζαι υπερβάλλει», απλά επειδή εν γίνεται το δικό της... Τόσο παράλογο θεωρείται δηλαδή να γίνεται το «δικό της» σε θέματα που αφορούν το σώμα, την αξιοπρέπεια τζαι την ιδιωτικότητα της. Παράλληλα είχαμε βέβαια τζαι μια κλασική έκρηξη αντισημιτισμού, λόγω του ότι οι κατηγορούμενοι ήταν Ισραηλίτες, με σχόλια τύπου για την «παλιόρατσα των εβραίων». Το κερασάκι στην τούρτα του σεξιστικού τζαι ρατσιστικού οχετού που ακολούθησε το

συμβάν ήρτε που τον Δήμο Αγίας Νάπας Γ. Καρούσο, ο οποίος υποσχέθηκε να φκει στην αντεπίθεση για αποκατάσταση του ονόματος της Αγίας Νάπας, απειλώντας με μηνύσεις σε όποιον «δυσφημίζει» την πόλη, συμπεριλαμβανομένης της 19χρονης³. Γιατί εννοείται ότι η φήμη της πόλης εν πιο σημαντική που τη διαλεύκανση μιας υπόθεσης σεξουαλικής κακοποίησης, τζαι το να παίρνει θέση ο δήμαρχος τζαι πόσο μάλλον οποιοσδήποτε άλλος εν απόλυτα φυσιολογικό τζαι αποδεκτό κοινωνικά. Το μήνυμα του δημάρχου εν ξεκάθαρο: οι γυναίκες εν πρέπει να μιλούν για τις καταπίσεις τζαι τις παρενοχλήσεις εις βάρος τους - πάνω που ούλλα ο τουρισμός τζαι ούλλα καλά.

Τες πρώτες μέρες μετά τη καταγγελία κάποια ισραηλινά ΜΜΕ εδημοσιεύσαν ένα ψεύτικο βίντεο (επαγγελματικό, σπινένο πορνό) τάχα της νύχτας τζεινός με σκοπό την απενεχοποίηση των υπόπτων. Το πιο τραγικό όμως εν ότι μετά την «αθώωση» των αντρών τζαι την επιστροφή τους στη χώρα τους εδιέρρευσαν όντως βίντεο που τη συγκεκριμένη νύχτα. Τα τοπικά ΜΜΕ επικεντρώθηκαν στην αλλαγμένη κατάθεση της γυναίκας που μιλούσε για εκδίκηση λόγω της βιντεοσκόπησης, λες τζαι η βιντεοσκόπηση χωρίς συναίνεση τζαι η δημόσια κυκλοφορία του βίντεο εν εντάξει αρκεί να μεν ήταν βιασμός. Αν υπάρχει οποιαδήποτε αμφιβολία, ακόμα τζαι σε περιπτώσεις όπου υπάρχει συναινετικό σεξ, η βιντεοσκόπηση χωρίς συναίνεση τζαι η κυκλοφορία του βίντεο εν ακραία παραβιαστικές συμπεριφορές. Προκαλεί μας απδία το γεγονός ότι το συγκεκριμένο βίντεο κάποιοι εψάξαν το, είδαν το τζαι εσυζητήσαν το, δρώντας σαν σιχαμερές ψηφίδες του κοινωνικού μωσαϊκού δικαστών που εμφανίζεται κάθε φορά να αμφισβητήσει την καταγγελία βιασμού μιας γυναίκας.

Ο χειρισμός της υπόθεσης που το κράτος τζαι τα ΜΜΕ αλλά τζαι οι σχολιασμοί στα social media τζαι οι απειλές του δημάρχου, ούλλα συμβάλλουν στην αναπαραγωγή τζαι διατήρηση της κουλτούρας του βιασμού. Η κουλτούρα του βιασμού η οποία καλπάζει στη συντηρητική τζαι σεξιστική κυπριακή κοινωνία, έννεν μόνο οι βιασμοί τζαι τα άλλα είδη σεξουαλικής παρενόχλησης καθεαυτά αλλά τζαι η κοινωνική αντιμετώπισή τους. Εν η πεποίθηση πως επειδή θεωρείς κάποιον ελκυστική ή θεωρείς (πιθανώς λανθασμένα) πως έδωκε έστω τζαι μιαν υπόνοια συναίνεσης έσχιεις δικαιοδοσία πας το σώμα της. Εν το catcalling, η αντικειμενοποίηση τζαι το να θεωρείς ότι κάποια χρωστά σου σεξ απλά επειδή εφέρθηκες της σαν άνθρωπος ή ήταν φιλική μαζί σου. Εν το να πιστεύεις πως ο τρόπος που ντύνεται κάποια τζαι η «προκλητική» συμπεριφορά της αποτελεί δικαιολογία για παρενόχληση γιατί «εν άντρας τι να κάμει τζαι τζεινός», τζαι πως κατά κάποιον τρόπο το θύμα φέρει μερίδιο ευθύνης. Αντίθετα όμως εν άτομα με τέτοιες απόψεις που φέρουν πραγματικά μερίδιο ευθύνης, αφού οι

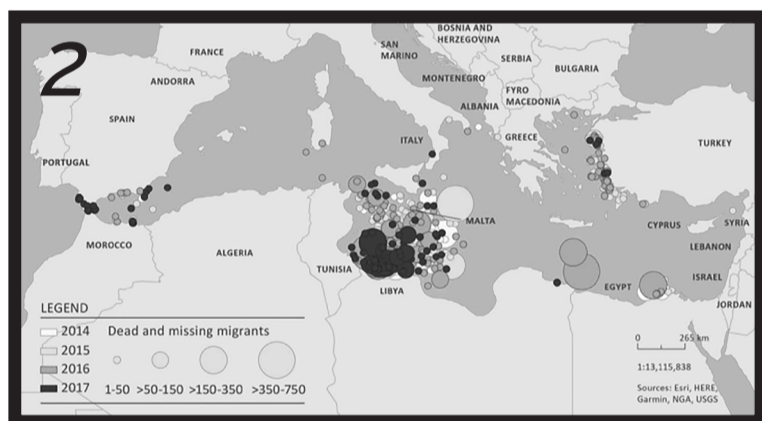
μόνο ενθαρρύνουν παραβιαστικές συμπεριφορές αλλά επίσης προωθούν την απενεχοποίηση των θυτών μέσω της αποσιώπησης τζαι αμφισβήτησης των θυμάτων όταν τολμήσουν να προβούν σε καταγγελίες. Συνοψίζοντας: έχουμε ένα κράτος που απειλεί με μηνύσεις μια γυναίκα που τολμά να καταγγείλει βιασμό, μια αστυνομία που πιάννει κατάθεση χωρίς δικηγόρο που μια γυναίκα που τολμά να καταγγείλει βιασμό, τα ΜΜΕ να μιλούν για την ψεύτρα γυναίκα που τολμά να καταγγείλει βιασμό, τζαι φυσικά τα αηδιαστικά σχόλια κάτω που τα άρθρα τους. Τι προηγούμενο αφήννει τούτη η υπόθεση για μια γυναίκα που πέφτει θύμα βιασμού; Ότι ενά έσσει απέναντί της τους κρατικούς θεσμούς, τον σεξισμό των ΜΜΕ, τον ζόφο της πατριαρχίας τζαι του μισογυνισμού της κυπριακής κοινωνίας. Ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί η ίδια να βρεθεί που τη θέση του θύματος στη θέση του θύτη τζαι ότι απλά να μεν μπορεί να κινηθεί νομικά αλλά να διωχθεί θέμας. Με άλλα λόγια, ότι καλύτερα να μεν μιλήσει ποτέ για τον βιασμό της.

Η περίπτωση τούτη εν ένα κλασικό παράδειγμα όπου ένα θύμα σεξουαλικής βίας μειώνεται, κατηγορείται τζαι αμφισβητείται διαρκώς, σε αντίθεση με την αθώωση των θυτών που παρουσιάζονται ως θύματα. Η Αγία Νάπα βέβαια έννεν κάποιου είδους εξαίρεση. Η αντικειμενοποίηση των γυναικών, οι σεξιστικές λεκτικές τζαι σωματικές επιθέσεις τζαι η σεξουαλική παρενόχληση αποτελούν τη γενική κυπριακή πραγματικότητα σε σπίνκια, δρόμους, χώρους εργασίας, χώρους διασκέδασης... Απλά συνήθως έννεν «ζουμερές» ειδήσεις για να ασχοληθούν τα μίντια... Πόσες περιπτώσεις βιασμών υπήρξαν ήδη για τις οποίες εν εμάθαμε ποτέ, γιατί οι γυναίκες φοούνται να παν στην αστυνομία; Πόσες γυναίκες ππαίνουν στην αστυνομία για να πιάσουν την αντιμετώπιση πως λαλούν μαλακίες; Πόσες γυναίκες δέχονται απειλές τζαι πίεση ώστε να μεν μιλήσουν για τζεινό που τους έτυχε; What happens in Napa, stays in Napa...

1. Μήνυση στη 19χρονη για τον fake ομαδικό βιασμό και αποζημιώσεις – Στην αντεπίθεση οι Ισραηλινοί που αθώωθηκαν, 29/07/2019, <https://www.lifo.gr/how/world/246437/minysi-sti-19xroni-gia-ton-fake-omadiko-viasmo-kai-apozimioseis-stin-antepithesi-oi-israilinoi-poy-athootherkan>

2. UK woman says Cyprus police forced her to retract rape claim, 06/08/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/aug/06/uk-woman-says-cyprus-police-forced-her-retract-rape-claim>

3. Στην αντεπίθεση ο Δήμος Αγίας Νάπας για την υπόθεση του ομαδικού βιασμού, 28/07/2019, <https://www.alphanews.live/cyprus/stin-antepithesi-o-dimos-agias-napas-gia-tin-yprothesi-toy-omadikoy-biasmoy>

συμμετέχει σε εκθέσεις και διασκέψεις για την «ασφάλεια». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Civirol. Η γαλλική ημικρατική αυτή εταιρεία έγραψε το 2003 μια συμβουλευτική έκθεση για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία έθεσε τις βάσεις για την πολιτική που ακολουθήθηκε όσον αφορά την «εξωτερική ανάθεση» των συνοριακών ελέγχων. Η Civirol ανήκει εν μέρει σε γίγαντες της κατασκευής όπλων όπως η Thales, Airbus και Safran. Έχει παρουσία σε 84 χώρες και ετήσιο τζίρο 176 εκατομμυρίων ευρώ.

Οι στρατηγικές αυτές της Ε.Ε., καθώς και των κρατών-μελών της και εταιρειών τους, έχουν οδηγήσει σε μείωση των αριθμών των ανθρώπων που καταφτάνουν στην Ευρώπη. Οι περισσότεροι από αυτούς συλλαμβάνονται σε κάποια φάση του ταξιδιού πριν καν φτάσουν στην Ευρώπη και φυλακίζονται σε άθλιες συνθήκες σε κάποιο κέντρο κράτησης, καταλήγουν να δουλεύουν σε συνθήκες απόλυτης εκμετάλλευσης ως «παράνομοι» ή απελαύνονται στη χώρα τους. Ειδικότερα οι γυναίκες μετανάστριες αντιμετωπίζουν ακόμη υψηλότερο κίνδυνο βίας και σεξουαλικής κακοποίησης. Η στρατιωτικοποίηση και τα κλειστά σύνορα έχουν οδηγήσει αυτές που προσπαθούν να δραπετεύσουν σε πιο επικίνδυνες διαδρομές. Το 2015, 1 στους 267 μετανάστες που προσπάθησαν να διασχίσουν την Μεσόγειο έχασε τη ζωή του. Το 2017 το νούμερο αυτό έφτασε τον 1 στους 57 (φωτ. 2). Συνολικά, από το 2014 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2019 έχασαν τη ζωή τους 14.131 άνθρωποι στην

προσπάθειά τους να έρθουν στην Ευρώπη, η πλειοψηφία εκ των οποίων στη Μεσόγειο. Υπάρχουν, βέβαια, πολλοί περισσότεροι θάνατοι στις θάλασσες και τις ερήμους τις βόρειας Αφρικής, οι οποίοι δεν καταγράφονται ποτέ.

Η μελέτη των μεταναστευτικών πολιτικών που ακολουθεί η Ε.Ε. καταδεικνύει το τρομακτικό σύμπλεγμα σχέσεων εξουσίας, πολιτικής και οικονομίας που καθορίζει ποιες ζωές αξίζουν και ποιες όχι. Η «εξωτερική ανάθεση» των συνοριακών ελέγχων έχει οδηγήσει σε μια σκληρή, μπατσο-στρατιωτική διαχείριση των συνόρων και των μεταναστευτικών ροών μακριά από τα ευρωπαϊκά εδάφη. Η πολιτική αυτή κάνει τους ανθρώπους που «εγκλωβίζονται» στις χώρες αυτές αόρατους στην Ευρώπη, αφού κανείς δεν πρόκειται να μάθει για την τύχη τους. Όσοι καταφέρνουν να φτάσουν μέχρι τη θάλασσα, κινδυνεύουν από τις απελάσεις της Frontex ή από πνιγμούς και ατυχήματα, λόγω των επικίνδυνων διαδρομών που υποχρεούνται να ακολουθήσουν. Το κυπριακό κράτος είναι συνένοχο τόσο λόγω της συμμετοχής του στις διαδικασίες αυτές, όσο και λόγω της δικιάς του πολιτικής κλειστών συνόρων, επιτήρησης, κέντρων κράτησης και απελάσεων.

1 Roar Magazine, *The Rise of Border Imperialism*, <https://roarmag.org/magazine/border-imperialism-europe-africa/>

2 Human Rights Watch, *No Escape from Hell. EU Policies Contribute to Abuse of Migrants in Libya*, <https://www.hrw.org/report/2019/01/21/no-escape-hell/eu-policies-contribute-abuse-migrants-libya>

3 Transnational Institute, *Expanding the Fortress*, https://www.tni.org/files/publication-downloads/expanding_the_fortress_-_1.6_may_11.pdf

4 <https://roarmag.org/magazine/border-imperialism-europe-africa/>

5 https://www.tni.org/files/publication-downloads/expanding_the_fortress_-_executive_summary_-_greek.pdf

6 Ο.π.

ΤΙ ΚΟΙΝΟ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΣΕΞ ΤΖΙΑΙ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ:

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ

Ο καπιταλισμός χαρακτηρίζεται που θκυο κεντρικές κοινωνικές διαδικασίες: την παραγωγή προϊόντων τζιαί την παραγωγή εργατικού δυναμικού, (το οποίο παράγει τα προϊόντα). Η ανθρώπινη εργασία, οι εργάτες τζιαί οι εργάτριες απαραίτητες για την παραγωγή δηλαδή, εν εμφανίζονται ξαφνικά μίαν όμορφη μέρα στην πόρτα του εργοστασίου ή του γραφείου. Γεννιούνται, μεγαλώνουν, τζιαί προετοιμάζονται για τον κόσμο της εργασίας βήμα-βήμα. Το να πουλά κάποια την εργατική της δύναμη (δηλαδή τη δυνατότητά της για εργασία) στο κεφάλαιο ένενν κάποιοι είδους νομοτελειακή ή φυσική ιδιότητα των ανθρώπων. Για να μπορέσει κάποιος να εργαστεί παραγωγικά, υπάρχει ένα σύνολο αναγκών που πρέπει να αντιμετωπιστούν. Που τες απαραίτητες γνώσεις που χρειάζεται η κάθε δουλειά ως τη διατροφή, που το ξεφάντωμα του σαββάτου ως το λιώσιμο στο netflix, η διαδικασία που αναπαράγει την εργάτρια τζιαί την εργατική της δύναμη (ξανά, τη δυνατότητά της για εργασία), ονομάζεται κοινωνική αναπαραγωγή: άρα το σύνολο των πρακτικών μιας εργάτριας το οποίο της επιτρέπει να διατηρεί ένα επίπεδο σωματικής τζιαί ψυχικής υγείας έτσι ώστε να εργάζεται. Δαμέ εν τζιαί το ζουμί: ένεν η αναπαραγωγή της απλά σαν άνθρωπος, εν η αναπαραγωγή της σαν εργατική δύναμη.

Η κοινωνική αναπαραγωγή συμβαίνει έξω που τον χώρο τζιαί χρόνο της εργασίας, το οποίο σημαίνει ότι πρώτον, ιστορικά διαχωρίζεται που την παραγωγή τζιαί συσσώρευση κεφαλαίου (όπως εννά δούμε πιο κάτω), αλλά τζιαί δεύτερον, ότι τα αφεντικά εν έχουν κάποιον έλεγχο στο πως οι εργάτες χρησιμοποιούν τους πόρους τζιαί τον χρόνο τους. Επιτρέπει πειραματισμούς, νέους τρόπους οργάνωσης, συλλογικής ύπαρξης τζιαί κατανόησης του κόσμου. Μιλώντας για την κοινωνική αναπαραγωγή μπορούμε να καταλάβουμε διάφορα για τον σύνθετο κόσμο που ζούμε. Μπορούμε να αναλύσουμε, για παράδειγμα, πως συγκεκριμένες πρακτικές της καθημερινότητάς μας, που θεωρούνται «φυσικές», υπάρχουν με σκοπό τη διατήρηση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Οι κοινωνίες ιστορικά εδημιουργούσαν διάφορες αντιλήψεις γύρω που το τι εν φυσικό, προβάλλοντας τες ιδεολογίες τους πάνω στη φύση, κάτι που μπορούμε να δούμε τζιαί στη θεωρία του Δαρβίνου, που επρόβαλε τες αστικές κοινωνικές σχέσεις πάνω στο ζωικό βασίλειο. Η δραστηριότητα του ανθρώπου εδημιούργησε στην ουσία νέες φύσεις τζιαί νέες ανθρώπινες

φύσεις – ο σκοπός μας εν να αναδείξουμε τες (υποτίθεται) φυσικές συνήθειες, πρακτικές τζιαί ρόλους σαν πτυχές του καπιταλισμού τζιαί του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής.

Τα φεμινιστικά κινήματα της δεκαετίας του '70 εστίασαν στην οικιακή εργασία τζιαί ιδιαίτερα στο γεγονός ότι ήταν απλήρωτη. Όπως είπαμε, η κοινωνική αναπαραγωγή συμβαίνει εκτός των χώρων εργασίας, τζιαί ένα μεγάλο κομμάτι της συμβαίνει στον χώρο του σπιτιού, όπου ουσιαστικά γίνεται αόρατη. Οι φεμινίστριες της εποχής αναρωτήθηκαν: αν το εργατικό δυναμικό παράγει τον πλούτο στα εργοστάσια, ποιες παράγουν το εργατικό δυναμικό; Ο παραδοσιακός ρόλος του άντρα-μισθωτού-εργάτη εστηρίζεται στον παραδοσιακό ρόλο της γυναίκας-απλήρωτης-νοικοκυράς. Για να μπορεί ο άντρας να παέννει δουλειά κάθε πρωί, έπρεπε η γυναίκα του να του πλυνίσκει τα ρούχα, να του μαϊρέφκει, να τον συντηρεί ουσιαστικά, σαν παραγωγική μονάδα. Έτο τι κοινό έχουν το μαγείρεμα τζιαί το σεξ: εν τζιαί τα θκυο απαραίτητα συστατικά ενός ισορροπημένου εργάτη που εν θαν πεινασμένος ή σπαρκωμένος (λέμεν τώρα) σε βαθμό που εν μπορεί να δουλέψει. Οι φεμινίστριες του δεύτερου κύματος αναγνώρισαν τζιαί υπογράμμισαν το γεγονός ότι ο καπιταλισμός εξαρτάται που την παραγωγή τζιαί αναπαραγωγή (βιολογική αλλά τζιαί κοινωνική) της εργατικής δύναμης. Αναγνώρισαν τον ρόλο των γυναικών τζιαί άρα τον αγώνα των γυναικών, μιλώντας για τη λειτουργία των νοικοκυριών της εργατικής τάξης ως τον κεντρικό πυλώνα αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Πέρα όμως που την ανάλυση της καθημερινής αναπαραγωγής, των διάφορων δουλειών τζιαί της γυναικείας εμπειρίας, υπήρξε τζιαί η σημαντική διαπίστωση ότι μαζί με τους εργάτες αναπαράγονται οι δομές τζιαί οι προϋποθέσεις απαραίτητες για τη διαιώνιση του ίδιου του κεφαλαίου, δηλαδή η κοινωνική αναπαραγωγή του καπιταλισμού σαν σύνολο, που τον μεμονωμένο εργάτη ως την ηθική της εργασίας.

Ο καπιταλισμός εννοείται εν εδημιούργησε την πατριαρχία απλά για να πλυνίσκουν οι γυναίκες επειδή εν ο «φυσικός» τους ρόλος – εκατάφερε να ευθυγραμμίσει προηγούμενες μορφές εξουσίας με τες δικές του ανάγκες. Όπως είπε τζιαί ο Μαρκ Φίσερ, ο καπιταλισμός μετατρέπεται σε μια «πλαστική οντότητα, ικανή να μεταβολίζει και να απορροφά οτιδήποτε έρχεται σε επαφή με αυτήν». Επομένως τα αλληλοσυνδεόμενα

συστήματα καταπίεσης (ταξικής, φυλετικής τζιαί έμφυλης) κατανοούμε τα ως πτυχές ενός ενιαίου, ιστορικά δημιουργημένου συστήματος. Η Αντζελα Ντέιβις, σημαντική μαύρη φεμινίστρια τζιαί μέλος των Μαύρων Πάνθηρων, στο βιβλίο της Γυναίκες, Φυλή και Τάξη, υπογραμμίζει το δυσανάλογο ποσοστό μαύρων γυναικών-εργατριών σε σύγκριση με τες λευκές γυναίκες-νοικοκυρές της εποχής. Επικεντρώνεται επίσης στο είδος της εργασίας των μαύρων γυναικών, δηλαδή κυρίως οικιακή εργασία για τες πλούσιες λευκές οικογένειες. Καταλήγει ότι «η οικονομική εκμετάλλευση των βορείων [Λευκών] εργαζομένων και η κοινωνική καταπίεση των γυναικών, συσχετίζονται συστηματικά με την υποδούλωση των μαύρων ανθρώπων στο νότο», αφού υπάγονται στες διαδικασίες του ίδιου συστήματος τζιαί του ίδιου τρόπου παραγωγής τζιαί οργάνωσης της εργασίας. Μέσα που τούτην τη διαπίστωση, αναλύει την κοινωνική αναπαραγωγή τζιαί τη σχέση της με τον ιστορικά ρατσιστικό τζιαί ανδροκρατούμενο κόσμο του κεφαλαίου. Υποστηρίζει, τζιαί συμφωνούμε, ότι η απάντηση των μαύρων γυναικών στην έμφυλη, φυλετική τζιαί ταξική εκμετάλλευση πρέπει να εν αγώνας ενάντια στον ρόλο τους ως οικιακές εργάτριες, άρα ο αγώνας ενάντια στον ρόλο τους ως εργάτριες. Συνδέει, έτσι, τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση του φύλου τζιαί της φυλής με τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό.

Κατανοώντας τη φυλή, το φύλο τζιαί τη σεξουαλικότητα σαν ιστορικές κοινωνικές κατασκευές, αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας σαν υποκείμενα των οποίων οι καθημερινές πράξεις συντελούν στες διαδικασίες κοινωνικής αναπαραγωγής ενός συνόλου – της καπιταλιστικής παραγωγής τζιαί οργάνωσης της εργασίας. Που τες βόλτες στην πόλη ως τες σπουδές, που τες πίτσες ως την συλλογική πολιτική δραστηριότητα, η ικανοποίηση των καθημερινών μας αναγκών τζιαί επιθυμιών εν συμβαίνει ουδέτερα που τους ρόλους μας σαν εργάτες τζιαί εργάτριες. Σίγουρα πολλά πράγματα εν διαφορετικά που τα μέσα του '20 αιώνα, όμως η κοινωνική αναπαραγωγή κρατά τον ιστορικό της χαρακτήρα ως αόρατη, θλυκοποιημένη, φυλετικοποιημένη, εκμεταλλευτική διαδικασία. Ας σκεφτούμε για παράδειγμα ποιες πλυνίσκουν τα ρούχα μιας σημαντικής μερίδας των κυπραίων: γυναίκες μετανάστριες... Για τη γυναικεία εργασία τζιαί τους ιστορικούς ρόλους των γυναικών της εργατικής τάξης εννά τα ξαναπούμε στο επόμενο τεύχος – μείνετε συντονισμένες.

ΧΑΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Την τελευταία περίοδο όποιος παρακολουθήσει ειδησεογραφία που τηλεοράσεις, ράδια τζαι εφημερίδες, δημιουργείται του η εντύπωση ότι η Τουρκία κάμνει εισβολή στην Κύπρο τζαι συγκεκριμένα στην αποκλειστική οικονομική της ζώνη (ΑΟΖ). Η κυβέρνηση μαζί με ούλλα τα πολιτικά κόμματα καταδικάζουν την προκλητικότητα της Τουρκίας τζαι απευθύνονται στη διεθνή κοινότητα να τιμωρήσει τους κακούς Τούρκους που εν σέβονται τα κυριαρχικά δικαιώματα του κυπριακού λαού [βλέπε σημείωση 1] στη θάλασσα. Σε τούτο ούλλο το παραλήρημα το ότι κάτι βρωμεί φαίνεται που την εθνική ενότητα που παρουσιάζεται στο εσωτερικό τζαι το πολεμικό κλίμα που καλλιεργείται στην κοινωνία. Η μόνιμη κατάσταση προετοιμασίας-του-πολέμου δημιουργεί μια συνθήκη που βάλλει (τζαι επιβάλλει) το εκάστοτε «καλό του έθνους», στην προκειμένη οι ενεργειακοί σχεδιασμοί, πάνω που οτιδήποτε άλλο.

Σε τούτη τη στήλη, που ξεκινά με τούτο το κείμενο, εννά προσπαθήσουμε να δείξουμε ότι το κυπριακό κράτος έννευ το μόνιμο θύμα της ιστορίας. Εν ένα κράτος, που όπως κάθε άλλο κράτος άλλωστε, διεκδικεί τα συμφέροντά του τζαι στο εσωτερικό τζαι στο εξωτερικό των συνόρων του. Με τους στενούς δεσμούς που έχουν οι αστικές τάξεις σε Κύπρο τζαι Ελλάδα βέβαια, η στάση που ακολουθείται εν εξίσου επιθετική τζαι «προκλητική» όσο τζαι της Τουρκίας.

Χωρικά ύδατα, υφαλοκρηπίδα, ΑΟΖ

Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε την κατάσταση καλύτερα πρέπει να δούμε τι εν τα χωρικά ύδατα, τι εν η υφαλοκρηπίδα τζαι τι η ΑΟΖ.

Τα χωρικά ύδατα εν κάτι σαν την συνέχεια του εδάφους ενός κράτους, στο οποίο ασκεί πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα. Ελέγχει πλήρως τη διέλευση τζαι απαγορεύεται οτιδήποτε άλλο έκτος που απλό πέρασμα¹. Με βάση τη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της θάλασσας που υπογράφηκε το 1982, το εύρος των χωρικών υδάτων εν μπορεί να υπερβαίνει τα 12 ναυτικά μιλιά.²

Η υφαλοκρηπίδα έσσει δικυ ορισμούς: γεωλογικό τζαι νομικό. Γεωλογικά εν η προέκταση της ξηράς μες τη θάλασσα, ως το σημείο που ο βυθός βαθυνίσκεϊ απότομα με κλίση 30-45 μοιρών. Νομικά η υφαλοκρηπίδα αποτελείται που τον θαλάσσιο βυθό τζαι το υπέδαφός σε μια απόσταση 200 ναυτικών μιλίων που την ακτή³. Το κράτος ασκεί κυριαρχικά δικαιώματα για εξερεύνηση τζαι εκμετάλλευση των φυσικών πόρων τζαι

ορυκτών (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, μέταλλα) του εδάφους τζαι του υπεδάφους του βυθού, στους μη ζωντανούς οργανισμούς του βυθού καθώς τζαι στους ζωντανούς οργανισμούς του βυθού (π.χ σφουγγάρια).

Στην ΑΟΖ ένα κράτος έσσει κυριαρχικά δικαιώματα που φτάνουν ως την επιφάνεια της θάλασσας. Ενώ στην υφαλοκρηπίδα μιλούμε για τον βυθό τζαι ότι υπάρχει κάτω που τζείνον, η ΑΟΖ επεκτείνεται τζαι σε ότι υπάρχει πάνω που το βυθό. Μπορεί να υπάρξει εκμετάλλευση ούλλων των φυσικών πόρων, ζωντανών ή μη, αλλά τζαι παραγωγή ενέργειας που τα ύδατα, τα ρεύματα τζαι τους ανέμους⁴. Η επέκταση μπορεί να φτάσει ως τα 200 ναυτικά μιλία που την ακτογραμμή τζαι σε τούτη έχουν δικαίωμα τζαι τα νησιά (το ίδιο τζαι στην υφαλοκρηπίδα).

Σε κάθε περίπτωση, τόσο η ΑΟΖ όσο τζαι η υφαλοκρηπίδα, εν μπορούν να ανακοινωθούν μονομερώς που μια χώρα. Η οριοθέτησή τους προκύπτει μόνο μέσω συμφωνίας ανάμεσα στα εμπλεκόμενα κράτη. Σε περιπτώσεις όπου τα ενδιαφερόμενα κράτη αδυνατούν να φτάσουν σε μια συμφωνία μεταξύ τους τζαι νοουμένου ότι έχουν καταγραφεί οι διαφωνίες μεταξύ τους, υπάρχει το δικαίωμα προσφυγής στο διεθνές δικαστήριο στη Χάγη το οποίο καλείται να διευθετήσει τη διαφορά. Για τα χωρικά ύδατα η σύμβαση κάμνει αναφορά στην αρχή της μέσης γραμμής για πιθανή λύση μεταξύ δυο κρατών αλλά τονίζει ότι σε ειδικές περιστάσεις (που εν διευκρινίζονται) εν εφαρμόζεται⁵.

Ο ανταγωνισμός στη θάλασσα

Οι προσπάθειες οριοθέτησης των θαλάσσιων εκτάσεων με βάση τις ΑΟΖ αποτελούν έναν σχετικά νέο θεσμό. Η μοναδική γεωγραφική διαμόρφωση που έσσει το αιγαίο διά τη δυνατότητα σε Ελλάδα τζαι Τουρκία να ερμηνεύκουν την σύμβαση για το δίκαιο της θάλασσας όπως συμφέρεϊ τους δικούς τους γεωστρατηγικούς στόχους.

Η Ελλάδα ισχυρίζεται ότι η ΑΟΖ της πρέπει να γίνει με βάση την αρχή της μέσης γραμμής μεταξύ των ελληνικών νησιών του ανατολικού Αιγαίου τζαι των τουρκικών ακτών. Δαμέ έσσει έναν παραλογισμό, ειδικά στην περίπτωση του Καστελόριζου (φωτ 1), που για 500 κατοίκους αποκλείεται σε τεράστιο βαθμό η πρόσβαση στη θάλασσα μιας χώρας με 70 εκατομμύρια κατοίκους. Η Τουρκία στη Μεσόγειο βρέθεται με μια ΑΟΖ πιο μισιά τζαι που της Μάλτας, με ελάχιστες δυνατότητες ακόμα τζαι στην αλιεία.

Τι εν ο «λαός» όμως;

Εν κάποια συγκεκριμένη κοινωνική τάξη; Προφανώς οί. Εντός του υπάρχουν ούλλες οι ταξικές τζαι κοινωνικές αντιφάσεις τζαι διαιρέσεις. Ο «λαός» εν τούτη η συγκολλητική ταινία που ενώνει τις κοινωνικές διαιρέσεις. Η εθνική ενότητα που μας ταΐζουν αποκρύπτει τις προς όφελος του κεφαλαίου τζαι του κράτους του. Συνεπώς βλέπουμε το κυπριακό κράτος να δημιουργά τις κατάλληλες συνθήκες στην υλοποίηση των στόχων του καλλιεργώντας την εθνική ενότητα τζαι ένα πολεμικό κλίμα στο εσωτερικό του, έτσι ώστε να προχωρά δίχως εμπόδια.

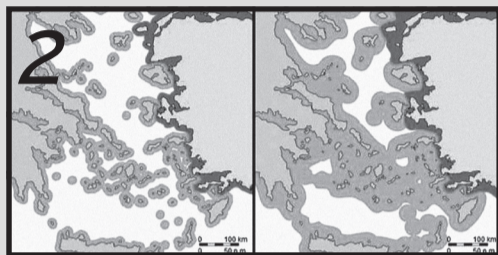
Χαρακτηριστικά παραδείγματα που καταρρίπτουν τους ελληνικούς ισχυρισμούς:

+ Διαμάχη Ουκρανίας-Ρουμανίας: Η απόφαση του δικαστηρίου για το νησί Sarpent που εν κοντά στην ακτή της Ρουμανίας ήταν να μεν του δοθεί υφαλοκρηπίδα ή ΑΟΖ αλλά μόνο χωρικά ύδατα τζαι όρισε τη ζώνη της υφαλοκρηπίδας με την αρχή της μέσης γραμμής, αγνοώντας το.

[βλέπε https://www.rferl.org/a/World_Court_Decideds_Ukraine_Romania_Sea_Border_Dispute_/1378615.html]

+ Διαμάχη Λιβύης-Μάλτας: Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν ότι εν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά το κριτήριο των 200 ναυτικών μιλίων τζαι η αρχή της μέσης γραμμής για την οριοθέτηση της Υφαλοκρηπίδα τζαι της ΑΟΖ. Έλαβεν υπόψη την αρχή της «αναλογικότητας», δηλαδή του μήκους των ακτών τζαι των πληθυσμών των δύο χωρών, θέτοντας το όριο εις βάρος της Μάλτας.

[βλέπε <https://www.icj-cij.org/files/case-related/68/6417.pdf>]

Σε ότι αφορά τα χωρικά της ύδατα η Ελλάδα θέλει να τα επεκτείνει που 6 ναυτικά μίλια, που εν τώρα, σε 12 (φωτ 2). Τούτο εννά εμετέτρεπε το Αιγαίο σε μια ελληνική λίμνη με αποτέλεσμα κανέναν να μην μπορεί να το διασχίσει χωρίς την άδεια του ελληνικού κράτους.

Οι επιδιώξεις της Τουρκίας εν το άλλον άκρο. Λόγω της πολλά κοντινής απόστασης των ελληνικών νησιών με τα τουρκικά παράλια, εν αναγνωρίζει σε κανένα νησί ότι έσσιει ΑΟΖ ή υφαλοκρηπίδα. Θεωρεί ότι το αιγαίο εμπίπτει στες ειδικές περιστάσεις, με αποτέλεσμα να θέλει να γίνει η οριοθέτηση με την αρχή της μέσης γραμμής μεταξύ των ηπειρωτικών ακτών (φωτ 3). Το ίδιο θέλει να κάμει τζαι με τες ακτές της Λιβύης, Αιγύπτου τζαι Λιβάνου, αποκλείοντας την Κύπρο. Σε ότι αφορά την απαίτηση της Ελλάδας να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα σε 12 ναυτικά μίλια η Τουρκία ήδη που το 1995 εθεώρησε μια τέθοια κίνηση ως αιτία πολέμου (cassus belli).

Εν ξεκάθαρο ότι τζαι οι δκυο επιδιώκουν τον έλεγχο του αιγαίου τζαι της ανατολικής μεσογείου. Σε τυχόν προσφυγή στο διεθνές δικαστήριο, το αποτέλεσμα εν θα ικανοποιούσε τες φιλοδοξίες κανενός. Όσον αφορά στην περίπτωση του Καστελόριζου υπήρξαν ήδη παρόμοιες υποθέσεις που καταρρίπτουν τους ελληνικούς ισχυρισμούς για ΑΟΖ [βλέπε τα παραδείγματα δίπλα]. Γι' αυτόν οι απόπειρες οριοθέτησης της ΑΟΖ προωθούνται μέσω του ανταγωνισμού τζαι την προσπάθεια να εναρμονίσουν τες επιδιώξεις τους με τες επιδιώξεις μεγάλων δυνάμεων όπως των ΗΠΑ, Ρωσίας τζαι ΕΕ κάτι στο οποίο εννά επανέλθουμε σε επόμενα τεύχη.

«Είναι ανοψία να πιστεύουμε ότι η Τουρκία μπορεί

να αναλάβει στρατιωτική δράση κατά γερμανικών, ρωσικών, γαλλικών, ιταλικών, αιγυπτιακών, αμερικανικών συμφερόντων και σε ένα χώρο όπου το Ισραήλ πέραν των ενεργειακών του συμφερόντων τον θεωρεί προκεχωρημένη γραμμή άμυνας και ζωτικό χώρο για το γεωστρατηγικό και γεωπολιτικό του βάθος. Το ζητούμενο λοιπόν είναι να ταυτιστούν τα συμφέροντα των πανίσχυρων πολυεθνικών εταιρειών με τις πάγιες ελληνικές και κυπριακές επιδιώξεις, με τα αδιαπραγμάτευτα συμφέροντα του ελληνισμού.» Γιώργος Ντζιμάνης Αντιστράτηγος ε.α.⁶

Η νέα μεγάλη ιδέα

Η πολιτική που ακολουθεί το κυπριακό κράτος ταυτίζεται σε μεγάλο βαθμό με τα σχέδια των ελληνικών επιδιώξεων. Στηρίζει το ελληνικό αφήγημα τζαι οικειοποιείται τον χάρτη που εκάραξε ο ελληνικός επεκτατισμός στη θάλασσα. Το κυπριακό κράτος εκμεταλλευόμενο το πλεονέκτημα που του δια η «διεθνής νομιμότητα» αρπάσσει την θάλασσα για τον εαυτό του ουσιαστικά αγνοώντας τους κατοίκους τζαι το κράτος του βορρά. Διεκδικεί επίσης διπλωματικά την θάλασσα που βρίσκεται βόρεια με τη λογική ότι αποκαθιστά τα κυριαρχικά δικαιώματα της «ενιαίας Κύπρου». Στην ουσία το (ελληνο)κυπριακό κράτος χαράσσει πολιτική αντιλαμβανόμενο τον εαυτό του ως το μόνο κράτος στο νησί τζαι την ελληνοκυπριακή κοινότητα ως τη μόνη κοινότητα (ή τουλάχιστον ως την κυρίαρχη κοινότητα). Ήδη επροχώρησε στην οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο (2003), τον Λίβανο (2007) τζαι το Ισραήλ (2010) προκαλώντας τεράστιες αντιδράσεις που την τουρκοκυπριακή ηγεσία τζαι την Τουρκία. Πέραν των αφηγήσεων που ακούμε κάθε μέρα που τα ΜΜΕ για τουρκική προκλητικότητα, το Νοέμβριο του 2014 το κυπριακό κράτος μαζί με Ελλάδα τζαι Αίγυπτο εσυναντηθήκαν με στόχο να οριοθετήσουν ΑΟΖ χωρίς την παρουσία της Τουρκίας. Τούτη η κίνηση ήταν ξεκάθαρη πρόκληση καθώς αποκλείει την Τουρκία που τη θάλασσα αγνοώντας την πλήρως. Το αιγυπτιακό κράτος αν τζαι διατηρεί κακές σχέσεις με την Τουρκία εν επροχώρησε στην οριοθέτηση της ΑΟΖ αντιλαμβανόμενο την επικινδυνότητα τούτου του εγχειρήματος. Αντιθέτως το κυπριακό τζαι ελληνικό κράτος συνεχίζουν να πιέζουν προς τούτη τη κατεύθυνση.

Το θέμα που βλέπουμε με το φυσικό αέριο τζαι τες γεωτρήσεις εν χαρακτηριστικό παράδειγμα τούτου του ανταγωνισμού. Η κατασκευή του αγωγού EastMed φαντάζει γελοία αφού περνά που θάλασσα βάθους μέχρι 3500 μέτρων, με το κόστος κατασκευής τζαι συντήρησης του να εν τεράστιο, κάμνοντας τον μη βιώσιμο οικονομικά,

ειδικά με τα αποθέματα που ανακαλυφθηκαν που εν ελάχιστα. Η επιθυμία να περνά ο αγωγός που την Ελλάδα έσσιει καθαρά ως στόχο την αναβάθμιση της γεωστρατηγικής της θέσης αφού εννά περνά μέσα που την θάλασσα που διεκδικεί. Ο στόχος ενεί να προσεγγίσει την ΕΕ τζαι τις ΗΠΑ προσφέροντας στην Ευρώπη μιαν εναλλακτική επιλογή για φυσικό αέριο πέραν της Ρωσίας. Εάν η ΕΕ τζαι η ΗΠΑ ενδιαφερούν να στηρίξουν τον αγωγό, τούτο εννά μπορεί να θεωρηθεί έμμεση αναγνώριση του θαλάσσιου χάρτη της Ελλάδας. Πρόσφατα υπήρξαν πανηγυρισμοί που ελληνικής πλευράς για την εμφάνιση χάρτη που την ΕΕ που απεικονίζει την ΑΟΖ με βάση τις ελληνικές θέσεις⁷.

Η επιθυμία του ελληνικού κράτους με τη στήριξη του κυπριακού για έλεγχο του αιγαίου τζαι της ανατολικής μεσογείου μπορεί να χαρακτηριστεί ως η νέα «μεγάλη ιδέα» που επιδιώκει τη θαλάσσια περικύκλωση του τουρκικού κράτους τζαι την κυριαρχία στους θαλάσσιους δρόμους βορειώς του Σουέζ τζαι νοτίως του Βοσπόρου. Η κρατική μηχανή ήδη άρχισε να προετοιμάζεται για πόλεμο. Το φυσικό αέριο πλασάρεται ως εθνική ανάπτυξη που εννά οφελήσει ούλλην την (φαντασική) κοινότητα τζαι γιαυτό εν πρέπει να σταματήσει με κανένα τρόπο. Οι καθημερινές αναφορές που τα ΜΜΕ για την προκλητικότητα της Τουρκίας χτίζουν ένα πολεμικό τζαι στρατιωτικό κλίμα ώστε να δημιουργηθεί το κοινωνικό περιβάλλον που εννά μπορεί να υποστηρίξει οποιαδήποτε ένταση παρουσιαστεί. Αποτέλεσμα τούτου του κλίματος που καλλιεργείται εν τζαι η έξαρση του εθνικισμού. Οι άσσημες συνθήκες εργασίας, οι χαμηλοί μισθοί, τα ακριβά ενοίκια τζαι άλλα τόσα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, αποσιωπώνται μπροστά στην ανάγκη της εθνικής ενότητας που απαιτεί να θυσιάσουμε μπροστά στον «αιώνιο εχθρό του έθνους». Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι τα κατώτερα στρώματα εν έχουν κανένα απολύτως κοινό συμφέρον με την αστική τάξη τζαι το κράτος. Εν που το σιέρι μας όμως να προβάλουμε τζιείνες τες αντιστάσεις που εννά βάλουν φραγμούς στα σχέδια του. Ο αντεθνικός αγώνας εν απαραίτητος για να ανατρέψουμε τα πλάνα του εθνικού κεφαλαίου τζαι τες ονειρώξεις των εθνικιστών για φέρετρα τυλιγμένα στες γαλανόλευκες.

+ Σε τούτο το κείμενο με τον όρο κυπριακό κράτος, αναφερούμαστε στο κράτος της Κυπριακής Δημοκρατίας. Εννα επανέλθουμε σχετικά σε μελλοντικό άρθρο.

1 Ο περί της Ρύθμισης της Αβλαβούς Διέλευσης Πλοίων από τα Χωρικά Ύδατα Νόμος του 2011 (28(Ι)/2011) http://www.cylaw.org/homoi/enop/non-ind/2011_1_28/full.html

2 Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, Άρθρο 3 [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX:21998A0623\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX:21998A0623(01))

3 Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, Άρθρο 76

4 Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, Άρθρο 56

5 Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, Άρθρο 15

6 <http://kozanimedia.gr/?p=203024>

7 <https://www.news247.gr/kosmos/se-charti-tis-komision-i-elliniki-aoz.6693459.html>

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η Κύπρος, αυτό το μικρό νησί με δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες σε μια επικράτεια που μόλις ξεπερνά τα 9.000 km², το 2017 “κατακτά” την όγδοη θέση στον Παγκόσμιο Δείκτη Μιλιταρισμού. Ενώ το σύνταγμα του 1960 προέβλεπε την δημιουργία στρατεύματος αποτελούμενο από 2.000 άνδρες, με αναλογία ε/κ και τ/κ 60% και 40% αντίστοιχα, χωρίς υποχρεωτική θητεία, η Εθνική φρουρά του σήμερα με δύναμη περίπου 13.000 παίρνει σάρκα και οστά μέσα στα πυρά των οδυνηρών γεγονότων του 1963. Η συνταγματική κρίση που προήλθε από την επιδίωξη της Ελληνοκυπριακής πολιτικής διοίκησης να καταργήσει μονομερώς τον δικαιοδοτικό χαρακτήρα του κυπριακού κράτους μέσα από τα 13 σημεία, εκκινεί τον ‘ματωμένο Δεκέμβρη’, ο οποίος γενικεύεται στην υπόλοιπη Κύπρο. Ελληνοκυπριακές παραστρατιωτικές οργανώσεις και τμήματα του κρατικού μηχανισμού διεξάγουν πογκρόμ και δολοφονίες Τουρκοκυπρίων ωθώντας στον γεωγραφικό τους αποκλεισμό σε θύλακες. Στα μέσα της κυπριακής γαλανόλευκης κτηνωδίας, τον Ιούνιο του 1964, η (πλέον εξολοκλήρου ελληνοκυπριακή) βουλή ψηφίζει τον νόμο “Περί Εθνικής Φρουράς” συγκροτώντας ένα αποκλειστικά Ελληνοκυπριακό στρατό – δηλαδή μια νομιμοποίηση & κρατική ενσωμάτωση των εθνικιστικών παραστρατιωτικών δυνάμεων.

Με τη δημιουργία της Εθνικής Φρουράς, η αιματοβαμμένη κοινωνική διαδικασία στην οποία μια κοινωνία οργανώνει τον εαυτό της προς την παραγωγή της βίας, δηλαδή η στρατιωτικοποίηση της Ελληνοκυπριακής κοινότητας που ξεκινά την δεκαετία του 50’ με την ΕΟΚΑ, ολοκληρώνεται και λαμβάνει θεσμική μορφή με τη καθιέρωση της υποχρεωτικής στράτευσης με 18-μηνια θητεία φέροντας το όνομα Γενικό Επιτελείο Εθνικής Φρουράς (ΓΕΕΦ). Ο στρατός αποτελεί μια υλική αποτύπωση της συνάρθρωσης του έθνους και του κράτους στη Κύπρο εν μέσω πολιτικών και κοινωνικών ανταγωνισμών, όπου ως κεντρική δομή του κράτους είναι άλλη μια στιγμή στην οποία η Ελληνοκυπριακή κοινότητα μετατρέπεται και ενεργοποιείται σε Ελληνοκυπριακό ‘λαό’, ένα εθνικά και πληθυσμιακά ομογενοποιημένο κοινωνικό σώμα. Η Εθνική Φρουρά συμπυκνώνει μια πτυχή της πολιτικής οργάνωσης κομματιών του Ελληνοκυπριακού βούρκου προς τη διασφάλιση της κυριαρχίας του στο νησί ενάντια στη Τουρκοκυπριακή κοινότητα, αλλά και ενάντια στους ενδό-κοινοτικούς πολιτικούς του αντιπάλους.

Η στρατιωτικοποίηση ως διαδικασία μετασχηματίζει κοινωνικές πεποιθήσεις και αξίες νομιμοποιώντας πολιτικά την ύπαρξη του στρατού και την οικονομική συντήρησή του. Στην Εθνική Φρουρά αποκρυσταλλώνεται ταυτόχρονα μια διττή αλληλοδιαπλεκόμενη σημασία, αφενός αυτή της οχύρωσης της Ελληνοκυπριακής κοινότητας από την υπαρξιακή απειλή που συνοψίζεται στη λεγόμενη ‘τούρκικη προκλητικότητα’ αλλά και η εθνική φαντασίωση της λύτρωσης με την εκκαθάριση του εχθρού από τα εδάφη της. Τα τριχοειδή αγγεία της στρατιωτικοποίησης δεν εξαντλούνται στην απλή λειτουργία του στρατού, στα φριχτά εμπόλεμα συμβάντα ή στη σαθρή λογιστική του διάσπαση. Με άλλα λόγια, η διαδικασία της στρατιωτικοποίησης δεν είναι μονάχα ζήτημα οπλικών συστημάτων, πυρομαχικών και πτωμάτων. Η στρατιωτικοποίηση είναι στενά συνδεδεμένη και με τις λιγότερο ορατές παραμόρφωσεις των ανθρωπίνων δυνατοτήτων, διαπλεκόμενη και αυτή στη διαμόρφωση των εσωτερικών συνόρων και διαχωρισμών που χαράζονται στις κοινωνικές μας σχέσεις με καθεστώς συμπεριληψής και αποκλεισμού σε σχέση με τη υγεία, την φυλή, το φύλο και τη σεξουαλικότητα. Έχει προσδιορίσει την αρρενωπότητα και τη σεξουαλικότητα του ορθού κανονικού υγιούς υποκειμένου, το πρόσωπο πλήρως κατάλληλο της πολιτείας, σε συνάρτηση με τις εθνικές και κρατικές ονειρώξεις.

Τον Δεκέμβρη του 2018 στα πλαίσια της εκδήλωσης που οργάνωσε το antifa λευκωσα στον κοινωνικό χώρο Καιμακκίν «2 μέρες ενάντια στη γαλανόλευκη εθνικιστική μηχανή πολέμου», πραγματοποιήθηκε συζήτηση με τον ολικό αρνητή στράτευσης Μ.Τ. από τα Γιάννινα με θέμα: Η διαχρονικότητα του ελληνικού επεκτατισμού και οι όψεις του μιλιταρισμού της “πρώτη φορά Αριστεράς”. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί την απομαγνητοφωνημένη εισήγησή μας στη συζήτηση αυτή.

Μια κοινωνία παράλα αυτά πάντοτε διαπερνιέται από ανταγωνισμούς και αντιφάσεις στο εσωτερικό της. Συνεπώς τόσο στο βόρειο όσο και στο νότιο τμήμα του νησιού, μετά το ‘74, σε μια περίοδο όπου ο στρατιωτικός μηχανισμός και ο οξύς εθνικισμός αποτέλεσε μια αντικειμενική διαμορφωτική συνθήκη της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας, εμφανιστήκαν - στον αντίποδα των σαρκοβόρων εθνικών αφηγήσεων, της υποχρεωτικής στράτευσης και των εφεδρικών ασκήσεων, των εκκωφαντικών σειρήνων του Ιούλη και των αντί κατοχικών διαδηλώσεων – και οι κοινωνικές αρνήσεις στον μιλιταρισμό. Οι αρνήσεις αυτές αποτελούν στιγμές ενός πολυσχιδούς, ετερόκλητου και ετεροχρονισμένου μωσαϊκού το οποίο ενοποιούμε εμείς αναδρομικά μέσα από το κοινό νήμα της αμφισβήτησης που εξέφρασαν και εκφράζουν ακόμη στη πρωτοκαθεδρία του μιλιταρισμού στη καθημερινότητα. Στην ιστορία αυτών των διάσπαρτων αντιστάσεων αναγιγνώσκουμε την εμπειρία του αντιμιλιταριστικού κινήματος στο νησί, η δραστηριότητα του οποίου αρνείται κάθε φορά την υπαγωγή των ανθρώπων στον εθνικισμό και στον μιλιταρισμό και επιχειρεί να υπερβεί τους υλικούς διαχωρισμούς που εγγράφει το έθνος και ο στρατός στη ζωή.

Στα τέλη 80’s ο Γιάννης Πάρπας αρνείται συμμετοχή σε εφεδρική άσκηση επικαλούμενος τις πολιτικές του πεποιθήσεις. Κατηγορείται ως λιποτάκτης και φυλακίζεται για δύο μήνες. Συντείνεται η ‘Πρωτοβουλία Συμπαράστασης στον Αντιρρησία συνείδησης Γ. Πάρπα’, απαρτιζόμενη από το ριζοσπαστικό κίνημα της εποχής με κεντρικό αίτημα την άρνηση στράτευσης. Το κράτος του νότου αγκομαχώντας να διατηρήσει το προσωπείο του θύματος ως εργαλείο διπλωματικής απομόνωσης της Τουρκίας σε διεθνές επίπεδο, υποχρεώνεται το 1992 να προσθέσει στον νόμο περί εθνικής φρουράς, νομοθετική πρόνοια που διασφαλίζει το δικαίωμα στην αντίρρηση συνείδησης. Ο αγώνας των αντιρρησιών στο νότο είναι εν μέρει νικηφόρος αφού θεσπίζεται η εναλλακτική θητεία, η οποία αποκτάει τιμωρητικό χαρακτήρα εφόσον διαρκεί ένα χρόνο περισσότερο.

Συνεχίζοντας, ο στρατός ως εκφραστής ταυτόχρονα της δυνατότητας εξόντωσης του «εχθρού» όπως και την υπεράσπιση απ’ αυτόν, αποκρυσταλλώνει επίσης μέσα από τα συρματοπλέγματα, τα οδοφράγματα και τα επανδρωμένα του φυλάκια τον πραγματικό διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων και την αποτροπή της επιθυμίας κομματιών τους να συυευρεθούν. Στο πλαίσιο αυτό κατά τη διάρκεια των 80’ και 90’s ξεκινάει και εντείνεται η δραστηριότητα του διακοινοτικού επαναπροσεγγισμού αρχικά με συναντήσεις στο εξωτερικό και μετέπειτα με επίσημες και ανεπίσημες συνεντεύξεις στο Λήδρα Πάλλας και στην Πύλα. Στους ζοφερούς καιρούς των S-300 και των κυδαίων πορειών των μοτοσικλετιστών, ομάδες ανθρώπων από το βορρά και το νότο αρνούνται την απόσταση των στρατιωτικοποιημένων συνόρων, ξανασυναντιούνται και αναζητούν μια κοινή εμπειρία.

Το 2002 το νησί κλονίζεται από την εξέγερση στο βορρά. Τ/κ συντεχνίες δημιουργούν την πλατφόρμα “Αυτή η Χώρα είναι δική μας” και βγαίνουν στους δρόμους με κεντρικό σύνθημα “Η ειρήνη στην Κύπρο δεν μπορεί να εμποδιστεί” αμφισβητώντας το υφιστάμενο στάτους κβο απαιτώντας λύση μέσω του σχεδίου Ανάν. Στον απόηχο του Τουρκοκυπριακού κινήματος σημειώνεται η πρώτη ρήξη στους στρατιωτικοποιημένους διαχωρισμούς με το άνοιγμα των πρώτων οδοφραγμάτων το 2004, με κόσμο από βορρά και νότο να πλημμυρίζει τα check point αμφισβητώντας την μέχρι τότε χωρική απομόνωση και την εθνικιστική κρατική επένδυση που την αναπαρήγαγε

διαχρονικά. Αυτή η συνθήκη και ο παλμός της μας κλιμακώνει τις δικαιοδικές διεκδικήσεις, οι οποίες επιτυγχάνουν το 2007 μεταξύ άλλων και το άνοιγμα του οδοφράγματος της Λήδρας, υπενθυμίζοντας μας πως οι στρατοί, τα σύνορα και οι αποκλεισμοί που συντηρούν δεν είναι φυσικά επακόλουθα αλλά ιστορικά αποτελέσματα πολιτικών και κοινωνικών ανταγωνισμών και ως τέτοια είναι μεταβλητά μπορούν να αλλάξουν.

Στο πλαίσιο της Παλιάς Λευκωσίας διαδραματίζεται η πρώτη κινητοποίηση από κοινού, στις δύο πλευρές της διαχωριστικής γραμμής. Η εκδήλωση για την «Αποστρατιωτικοποίηση της Λευκωσίας» πραγματοποιήθηκε, παράλληλα και στις δύο πλευρές της Πράσινης Γραμμής, για πρώτη φορά το 2011 ζητώντας, πέρα από την αποστρατιωτικοποίηση της περιοχής, και το άνοιγμα ενός ακόμα σημείου διέλευσης στην ανατολική πλευρά της εντός των τειχών πόλης. Οι κινητοποιήσεις σε μορφή πορείων πορείων, συναυλιών και προσωρινών διεκδικήσεων χώρων της νεκρής ζώνης συνεχίστηκαν μέχρι το 2017, με τη δυναμική τους πολλές φορές να επηρεάζεται από το κλίμα των συνομιλιών. Μετά την απογοήτευση που ακολούθησε την κατάρρευση των συνομιλιών στο Κραν Μοντανά, οι αντιμιλιταριστικές δράσεις του χώρου περιορίστηκαν σε συγκεντρώσεις τζαι καμπάνιες αλληλεγγύης αντιρρησίων συνείδησης, όπως στην πρόσφατη περίπτωση του Χαλίλ Καραπασιάογλου.

Όσον αφορά το νότιο τμήμα του νησιού, το 15 είναι η πιο διαδεδομένη "άρνηση" του στρατού. Αναγνωρίζοντας, αρχικά, τον ατομικό χαρακτήρα του 15, λόγω της ψυχιατροποίησης των λόγων – σε αντίθεση με μια άρνηση που μπορεί να εκφραστεί ατομικά αλλά να συλλογικοποιηθεί, η μαζικότητα του εκφράζει μια πραγματική δυναμική άρνησης του στρατού & του μιλιταρισμού μέσα στην κοινωνία. Αυτό είναι αντιληπτό και από τις μνησιακές αντιδράσεις (είτε θεαματική διόγκωση είτε αποσιώπηση του φαινομένου), αλλά και από τα προβλήματα που προκαλεί στην ίδια τη δομή του στρατού, εξαναγκάζοντας το κράτος διαρκώς να προβαίνει σε νομοθετικές τροποποιήσεις για να διαχειριστεί αυτή τη μαζική & άτυπη αμφισβήτηση του μιλιταρισμού – από τον πρώτο νόμο του 1960 (άρθρο 17) και τους ικανούς/άνικανους για θητεία, στις τροποποιήσεις του '65, '75, στην σύσταση των "γιώτα" το '78, το νόμο του '92 για τους αντιρρησίες & τις τροποποιήσεις 07-08, μέχρι την ενοποίηση όλων των προηγούμενων το 2012 και τις προσωρινές απαλλαγές και επανεξετάσεις. Πίσω στο σήμερα, η μείωση της θητείας δεν είναι καινοτομία του κράτους αλλά η απάντηση του στην διαρκή αμφισβήτηση που δεχόταν η θητεία για διάφορους λόγους – όπου το κράτος μιλάει για επιδημία φυγσοστρατίας, εμείς διαβάζουμε επιδημία άρνησης της πολεμικής μηχανής. Η ψυχιατροποίηση αυτής της άρνησης βέβαια είναι η μόνη αποδεκτή αναγνώριση της, και από μέρος του στρατού, αλλά και από μέρος του λαού τον οποίο σφυρηλατεί.

Ενάντια στη κρατική εθνική αφήγηση, η οποία ξετυλίγεται μεταπολεμικά με αντικατοικίες διαδηλώσεις, στρατιωτικές και μαθητικές παρελάσεις, τους Ισαάκ - Σολωμο, τη φριχτή σχολική παιδεία και τον αιμόδιφο εθνικισμό των από κάτω ενσωματωμένους στο κράτος που μεταφράζεται σε επιθέσεις κατά Τ/κ- αναζητούμε τη δυναμική μιας ιστορίας που κινείται παράλληλα και μερικές στιγμές συγκρούεται μετωπικά με τις υλικές-πολιτικές εκφράσεις του βούρκου. Από τον αστερισμό της εμπειρίας του αντιμιλιταρισμού στο νησί συγκρατούμε την ιστορία της άρνησης στη διαμόρφωση της καθημερινότητας μέσα από τον εθνικισμό και τον μιλιταρισμό που κάθε φορά επιχειρεί να μειώσει το χάσμα που μας κρατά απομονωμένες. Στα πλαίσια των παραπάνω έχουμε αρχίσει μια ενασχόληση με θέματα κυπριακού και μιλιταρισμού.

Για τη σημερινή μας εκδήλωση θα θέλαμε να καλωσορίσουμε το Μ., ολικό αρνητή στράτευσης από τα Γιάννινα. Ο Μ. μαζί με άλλους συντρόφους από τα Γιάννινα είχε φιλοξενήσει κάποιους από μας πέρσι το Σεπτέμβρη, στα πλαίσια του 7ου αντιμιλιταριστικού διήμερου που οργάνωσε το ξυπόλυτο τάγμα, όπου και παρουσιάσαμε τη δουλειά που μετέπειτα έγινε η μπροσούρα "Κύπρος το αβύθιστο αεροπλανοφόρο," η οποία κυκλοφορεί από σήμερα στη 2η της έκδοση. Με το ξυπόλυτο τάγμα υπάρχει ένα νήμα που πάει πίσω στο 2011 όπου είχαμε την πρώτη μας επικοινωνία, τότε ως άτομα που συμμετείχαν στη σκαπούλα, ανταλλάζοντας κάποια μείλ και έντυπο υλικό, τους είχαμε πάρει συνέντευξη για το 3ο τεύχος. Θεωρούμε ότι υπάρχει μια ταύτιση σε ζητήματα αντιμιλιταρισμού και αντεθνικισμού – ο Μ. θα μας μιλήσει σήμερα για τη κράτος-που-έχει-συνέχεια & τον μιλιταρισμό του, καθώς και τη χρήση του μιλιταρισμού και εθνικισμού από την αριστερή κυβέρνηση του σύριζα. Τον ευχαριστούμε & ευχαριστούμε και όλες/όλους εσάς που ήρθατε σήμερα.

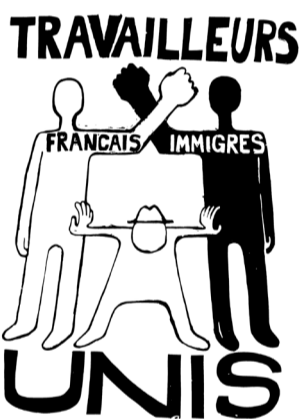
ΜΙΑ ΣΕΝΑΔΑ ΤΑΞΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Μάη του '68 στο Παρίσι καταλαμβάνεται η σχολή καλών τεχνών. Φοιτητές τζαι εργαζόμενοι μπαίνουν στο εργαστήριο λιθογραφίας τζαι ιδρύουν το "Atelier Populaire" (λαϊκό ατελιέ) που καθ' όλη τη διάρκεια της εξέγερσης τύπωνε ενημερωτικές εφημερίδες τοίχου τζαι αφίσες, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο της μεταξοτυπίας (μια τεχνική βασισμένη στη χρήση ιδιότυπου "στένσιλ" που πολυεστερικές ίνες τετνωμένου σε ξύλινο πλαίσιο τζαι εκτύπωσης στο χέρι με πογιά) για να περιοριστεί ο χρόνος προετοιμασίας. Στην πρώτη ανακοίνωση της γενικής συνέλευσης οι καταληψίες κριτικάρουν τον ταξικό χαρακτήρα του πανεπιστημίου, τες μεθόδους διδασκαλίας τζαι τον ρόλο των διανοούμενων στην κοινωνία. Αναγνωρίζουν τον παράλληλο αγώνα των εργατών στα εργοστάσια ως δικό τους αγώνα τζαι προσπαθούν με ένα σύνολο ριζοσπαστικών δηλώσεων τζαι αιτημάτων να συνδέσουν τες καταλήψεις σχολών με τες απεργίες.

Στον πρόλογο του αρχείου που ετοιμάσαν μετά το τέλος της εξέγερσης, ανάμεσα σε άλλα προειδοποιούν τες αναγνώστριες:

«Οι αφίσες που έφτιαξε που το Atelier Populaire εν όπλα για τους σκοπούς του αγώνα τζαι εν αδιαχώριστοι που τζείνους. Η πραγματική τους θέση εν στη σύγκρουση, δηλαδή στους δρόμους τζαι στους τοίχους των εργοστασίων. Το να χρησιμοποιούνται για διακοσμητικούς σκοπούς, να εκτίθονται σε αστικούς χώρους πολιτισμού ή να θεωρούνται αντικείμενα αισθητικού ενδιαφέροντος σημαίνει άγνοια τζαι για τον σκοπό τζαι για την επίδρασή τους.»

Παραθέτουμε κάποιες που τες αφίσες τους δαμέ με μετάφραση & επεξήγηση, σαν κομμάτι της δικής μας ιστορίας, σαν (αισθητική) παρακαταθήκη προηγούμενων κύκλων αγώνων, αδιαχώριστη όμως που τα περιεχόμενά τους.

εργάτες (γάλλοι μετανάστες)
ενωμένοι [για να κρατήσουν τες
απεργίες]

επιστροφή στην κανονικότητα...
[ενάντια στις προσαγές για τάξη &
ασφάλεια]

η αστυνομία σας μιλά κάθε βράδυ
στις 8 [στες ειδήσεις / ORTF ήταν
η δημόσια ραδιοτηλεόραση]

η ψήφος εν αλλάσσει τίποτα
ο αγώνας συνεχίζεται
[προς το τέλος της εξέγερσης]

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
εκυκλοφόρησε προς το τέλος του Μάη - το γραφιστικό με το εργοστάσιο
που σκκώνει γροθιά εκρησιμοποιήθηκε τζαι σε προηγούμενες αφίσες

*Οι αφίσες όπως τζαι το κείμενο εν που το βιβλίο Posters from the Revolution: Paris, May 1968 των ίδιων των Atelier Populaire.

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ, ΠΑΡΕΝΘΕΤΗ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑ & ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟΥ ΤΕΣ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Εισαγωγή

Το παρόν κείμενο σκοπέφκει να αναδείξει πως ο καπιταλισμός απάντησε στις διεκδικήσεις των φεμινιστικών κινήματων προσφέροντας λύσεις κομμένες ραμμένες στα μέτρα του, λύσεις που εντείνουν την επιτήρηση, τον έλεγχο τζαι την υποτίμηση των σωμάτων των γυναικών ενώ υπόσχονται μια ποικιλία «επιλογών» μασκαρεμένες ως ελευθερία. Θέση μας εν ότι κρατικές τζαι ευρωπαϊκές πολιτικές για τη ρύθμιση των αναπαραγωγικών τεχνολογιών δημιουργούν τες συνθήκες βίαιης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γυναικών που τον πάτο της ταξικής πυραμίδας. Επίσης, αναγνωρίζοντας το πεδίο της αναπαραγωγής τζαι την πρόθεση της καπιταλιστικής διαχείρισης τζαι εκμετάλλευσής του, θεωρούμε πως η συζήτηση για τες νέες αναπαραγωγικές τεχνολογίες ένεν ένα θέμα που αφορά μόνο τις γυναίκες, αφού εν απαραίτητη για να δημιουργήσουμε τζαινούργες αντιστάσεις. Η κατανόηση τούτης προσπάθειας για αποικιοποίηση κάθε πτυχής των σωμάτων μας τζαι επαναπροσδιορισμού των κοινωνικών σχέσεων που τον καπιταλισμό πρέπει να γίνει αντιληπτή που ούλλες μας. Η συζήτηση τζαι οι αγώνες για το σώμα, που τες δράσεις ενάντια στα εργατικά ατυχήματα μέχρι τα κείμενα για την παρένθετη μητρότητα, εν η προσπάθειά μας να ζήσουμε τζαι να απολαύσουμε το σώμα μας. Με μια φεμινιστική αφετηρία για την αναπαραγωγή τζαι την αναπαραγωγική εργασία, ένα θέμα που εννά επανέλθουμε σίγουρα, επιμένουμε πως η εργασία των γυναικών, παραμένει εργασία. Τούντο κείμενο σίγουρα ένεν αρκετό για να εμβραθύνει σε μια πολιτική ανάλυση των τεχνολογιών τζαι της αναπαραγωγής, αλλά εν μια προσπάθεια να ανοίξουμε το θέμα προς τα έξω τζαι αποτέλεσμα μιας πρώτης επαφής της συνέλευσης με το θέμα.

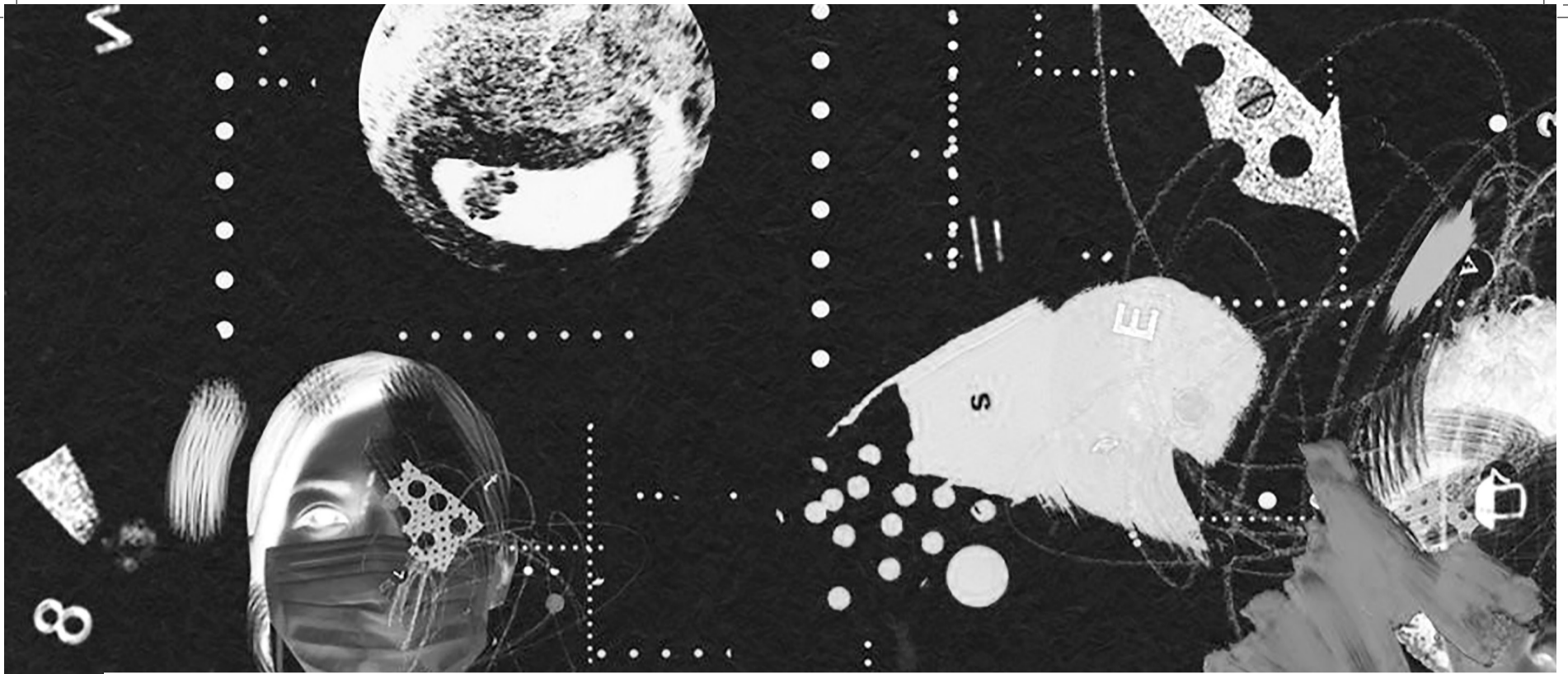
Φεμινιστικές διεκδικήσεις τζαι νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής

As δούμε πρώτα όμως, τι εννοούμε με τες νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής; Ευρύτερα, ο όρος χρησιμοποιείται για να αναφερθούμε σε ούλλες τις τεχνολογίες που έχουν να κάμουν με την προετοιμασία σύλληψης, την αντισύλληψη, την εγκυμοσύνη τζαι τον τοκετό. Ιστορικά αναδύθηκαν με τη μοντέρνα ιατρική του 19ου αιώνα τζαι το καπιταλιστικό ενδιαφέρον στη διαχείριση του γυναικείου σώματος τζαι των αναπαραγωγικών δυνατοτήτων του. Πρόσβαση σε τεχνολογίες σχετικές με την αναπαραγωγή, όπως το αντισυλληπτικό χάπι τζαι η δυνατότητα έκτρωσης, εδικδικούνταν που τα φεμινιστικά κινήματα περασμένων δεκαετιών. Μέσα που τούντες διεκδικήσεις αμφισβητήθηκε ο βιολογικός τζαι κοινωνικός ρόλος των γυναικών που τες έθελε αναπαραγωγικές μηχανές, συζύγους τζαι μητέρες εντός της παραδοσιακής πυρηνικής οικογένειας. Τούτο εν σημαίνει πως ούλλες οι γυναίκες αποφασίσαν ότι εν θέλουν να κάμουν κοπελλούθκια ή να παντρεύονται, αλλά ότι εδικδικούσαν το δικαίωμα να επιλέγουν τζαι να αποφασίζουν μόνες τους πότε τζαι αν θα γίνουν μητέρες. Συχνά όμως, οι «επιλογές» των γυναικών επισκιάζον την εκμετάλλευση τζαι υποτίμηση κάποιων άλλων γυναικών εργατριών. Για παράδειγμα, για να μπορούν γυναίκες των δυτικών κοινωνιών να μπουν σε χώρους έμμισθης εργασίας, κάποιες άλλες γυναίκες έπρεπε να κάμουν την οικιακή εργασία, απαραίτητη για την αναπαραγωγή της ντόπιας εργατικής δύναμης, που ακόμα τζαι σήμερα θεωρείται που πολλούς γυναικεία υπόθεση. Η σχέση μεταξύ της εισόδου των γυναικών στην αγορά εργασίας με την ανάθεση της οικιακής εργασίας σε άλλες γυναίκες εν εμφανίστηκε με τους ίδιους ρυθμούς τζαι χαρακτηριστικά παντού, αλλά σήμερα πλέον εν αναμφισβήτητο φαινόμενο

ότι μεγάλο κομμάτι της οικιακής εργασίας τζαι φροντίδας παιθικών τζαι ηλικιωμένων ανατίθεται σε μετανάστριες εργάτριες, τζαι αποτελεί ένα σχετικά αόρατο πεδίο καπιταλιστικής εκμετάλλευσης των γυναικών.

Όσο σημαντικές τζαι να ήταν οι νίκες του δικαιώματος έκτρωσης τζαι η διάδοση του αντισυλληπτικού χαπιού για τα γυναικεία κινήματα, αφού εβοηθήσαν να διαχωριστεί τζαι να διεκδικηθεί η γυναικεία σεξουαλικότητα εκτός του κοινωνικά προκαθορισμένου ρόλου της βιολογικής αναπαραγωγής, μαζί ήρτε τζαι η εντατικοποίηση της επιτήρησης τζαι μελέτης του γυναικείου σώματος. Γιατί να εν πρόβλημα η μελέτη του γυναικείου σώματος, ιδιαίτερα άμμαν θα οδηγήσει σε καινούριες τεχνολογίες που υπόσχονται να ενδυναμώσουν ή τζαι να απελευθερώσουν τις γυναίκες; Επειδή εντός του καπιταλιστικού κόσμου οι τεχνολογίες, όσο τζαι αν μεθοδολογικά τουλάχιστον οι επιστήμες πιστεύουν σε μια αντικειμενικότητα, ένεν ποτέ ουδέτερες ή ανεξάρτητες που πολιτικά τζαι κοινωνικά ζητήματα. Άρα, τζαι κάθε ανάλυση μιας τεχνολογίας ή της «προόδου» της τεχνολογίας γενικότερα, πρέπει να λαμβάνει υπόψη τες ιστορικές τζαι κοινωνικές της προεκτάσεις, αφού κάθε ανακάλυψη γίνεται σε κάποια ιστορική στιγμή τζαι εν αποτέλεσμα επιστημονικής αναζήτησης απάντησης ή λύσης σε κάποιο ερώτημα ή ζήτημα που απασχολεί τις κοινωνίες στη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή. Ένα παράδειγμα εν οι κλινικές δοκιμές του αντισυλληπτικού χαπιού, που ενώ επικρατούσαν ανησυχίες για την ασφάλεια δοκιμής του που γυναίκες στις Η.Π.Α., τελικά εδοκιμάστηκε στα σώματα φτωχών γυναικών στο Πουέρτο Ρίκο, ενώ πολλές εν εξέραν καν ότι ήταν συμμετέχουσες σε πείραμα. Βλέπουμε δηλαδή, ότι ακόμα τζαι σε τομείς που υποτίθεται διακατέχονται που ανθρωπισμό, διαχωρίζονται σε ξεκάθαρα ταξικές γραμμές τα σώματα των λευκών γυναικών των οποίων το αντισυλληπτικό χάπι υποσχόταν περισσότερη ελευθερία, αυξημένη δυνατότητα καριέρας τζαι επιλογές, που τα περιττά σώματα των γυναικών στο Πουέρτο Ρίκο που υπέφεραν τες παρενέργειες του αρχικού χαπιού, που εσυνδέθηκε τζαι με τρεις θανάτους. Επίσης, η ιδιοποίηση τζαι εκμετάλλευση τεχνολογιών, θεραπειών κτλ που τους καπιταλιστές τζαι το κράτος ένεν ακριβώς κάτι που έρκεται εκ των υστέρων, αφού ιδιωτικοί τζαι κρατικοί φορείς με τες χορηγίες τους καθοδηγούν τζαι στηρίζουν ερευνητικούς τομείς που υπόσχονται αυξημένα κέρδη τζαι παραγωγικότητα. Οι νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής εν έρκονται σε ρήξη με τες φεμινιστικές διεκδικήσεις, αλλά απορροφήσαν τες ανησυχίες τζαι ανάγκες που εκφραστήκαν τζαι πλέον προσφέρουν απαντήσεις τζαι επιλογές διαμεσολαβούμενες που γιατρούς/ειδικούς, μέσα που μια βιομηχανία που προσπαθεί μεταξύ άλλων να ομαλοποιήσει τες «επιπλοκές» της εισόδου των γυναικών στους χώρους έμμισθης εργασίας.

Λλίο πιο συγκεκριμένα, εννα ασχοληθούμε με τες τεχνολογίες που συχνά ονομάζονται «υποβοηθούμενες» αναπαραγωγής, που χρησιμοποιούνται δηλαδή που ζευγάρια που ανατρέχουν σε «κλινικές γονιμότητες». Τζιαμέ, πέραν που διάφορες αναλύσεις τζαι εξετάσεις, παρέχονται κυρίως υπηρεσίες εξωσωματικής γονιμοποίησης (με δυνατότητα χρήσης σπέρματος ή ωαρίων που εν προέρχονται που το ζευγάρι-πελάτες), αλλά τζαι υπηρεσίες παρένθετης μητρότητας, όπου μια γυναίκα άσχετη με το ζευγάρι-πελάτες αναλαμβάνει να κυοφορήσει για 9 μήνες, παραδίδοντας το μωρό στο ζευγάρι που αγόρασε τες υπηρεσίες της. Σε κάποιες περιπτώσεις, το ωάριο που γονιμοποιείται που το σπέρμα του άνδρα προέρχεται που την υποκατάστατη μητέρα, ενώ σε άλλες η παρένθετη μητέρα μπορεί να κυοφορεί ένα έμβρυο όπου τζαι οι δύο γενετικοί γονείς εν το ζευγάρι-πελάτες. Εναλλακτικά, το ζευγάρι μπορεί να αγοράσει σπέρμα ή/τζαι ωάρια που κάποια αντίστοιχη τράπεζα, ενώ υπάρχει η δυνατότητα επιλογής του

βάσει των φυσικών χαρακτηριστικών του δότη/δότριας, ούτως ώστε να αυξάνεται η πιθανότητα το παιδί να μοιάζει περισσότερο στο ζευγάρι. Στην περίπτωση της εμπορευματοποιημένης παρένθετης μητρότητας, η καπιταλιστική βιοτεχνολογία εν φαίνεται να προσπαθεί να απελευθερώσει γενικά τις γυναίκες που τη μητρότητα τζιαι τις επιπλοκές της, στοχεύοντας δηλαδή προς μια μεταμόρφωση της βιολογικής αναπαραγωγής όπως την ξέρουμε. Τζιείνο που μπορούμε να πούμε με σιουρκά εν ότι ανταποκρίνεται στη ζήτηση για γονεϊκότητα που στοχεύει σε τεκνοποίηση βάσει συγκεκριμένων γενετικών κριτηρίων τζιαι επιλογών ούτως ώστε το παιδί να έσσει τα επιθυμητά για τους πελάτες χαρακτηριστικά, τζιαι εκμεταλλεόμενος νομικά κενά εφαρμόζει τη λογική της αγοράς υπηρεσιών που τρίτες χώρες (outsourcing), δημιουργώντας νέες συνθήκες εκμετάλλευσης των γυναικών.

Αν τζιαι εν θα ασχοληθούμε με την οικιακή εργασία περισσότερο σε τούντο κείμενο, μια σημαντική παρατήρηση εν ότι οι γυναίκες που παρέχουν υπηρεσίες σχετικές με την κοινωνική αναπαραγωγή έχουν κοινές γεωγραφικές προελεύσεις, αφού εν κυρίως γυναίκες που χώρες της Ανατολικής Ευρώπης τζιαι της Ασίας. Με την κοινωνική αναπαραγωγή εν εννοούμε μόνο τη βιολογική αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους. Συμπεριλαμβάνουμε ούλλες τις διαδικασίες που εν απαραίτητες για την αναπαραγωγή των εργατών/ιών, ούλλα όσα πρέπει να γίνουν που την ώρα που ένα σχολάσουν για να παν το επόμενο πρωί στη δουλειά τζιαι να διασφαλίζεται η παραγωγικότητά τους. Άρα μέσα που τούτο το πλαίσιο μπορούμε να δούμε πώς οι οικιακές εργάτριες, οι γυναίκες δότριες ωαρίων ή οι παρένθετες μητέρες, αλλά τζιαι οι σεξ-εργάτριες που ικανοποιούν τις σεξουαλικές ανάγκες αντρών -εν παραγνωρίζουμε τις σεξουαλικές ανάγκες των γυναικών, αλλά τουλάχιστον στες κοινωνίες που γνωρίζουμε η αγορά υπηρεσιών σεξ εν αποδεκτή τζιαι διαδεδομένη μεταξύ ανδρών-, έρχονται που χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ αλλά τζιαι του συχνά αποκαλούμενου ως «αναπτυσσόμενου» ή «τρίτου» κόσμου. Χώρες στες οποίες η βίαιη παρεμβατικότητα των αποικιοκρατικών επεμβάσεων των περασμένων αιώνων επανεμφανίζεται με διάφορα πρόσωπα, κάποιες φορές πιο «ανθρωπιστικά», αντλώντας υπεραξία που το φτηνό εργατικό δυναμικό τζιαι που τα ίδια τα σώματα των γυναικών.

Πολιτικές «ρύθμισης» των Νέων Αναπαραγωγικών Τεχνολογιών

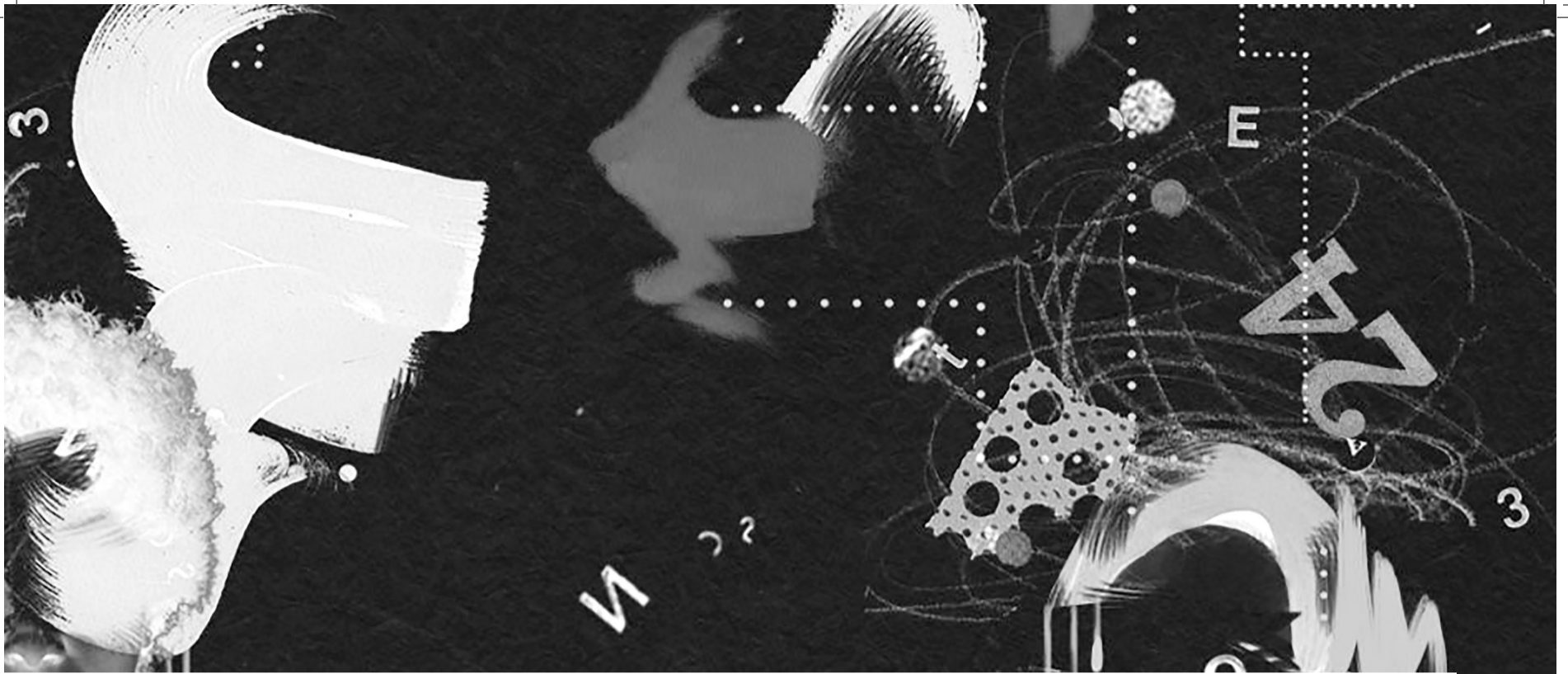
Οι κρατικές πολιτικές που υιοθετήθηκαν παγκόσμια για τη ρύθμιση της υποβοηθούμενης σύλληψης μέσω δωρεάς σπέρματος/ωαρίων κυμαίνονται που πλήρη απαγόρευση, σε πολιτικές που επιτρέπουν μόνο μη κερδοσκοπική «αλτρουιστική» δωρεά γενετικού υλικού με κάποια αποζημίωση για έξοδα (μεταφορικά, επισκέψεις σε γιατρό κτλ), ως ολοκληρωτική απουσία νομικών περιορισμών. Τούτο δημιουργεί ένα διακρατικό μωσαϊκό που επιτρέπει την εκμετάλλευση της απουσίας περιορισμών σε διάφορες χώρες, για να στηθεί μια μπίζνα δισεκατομμυρίων εις βάρος των γυναικών εργατριών. Στες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαγορεύεται η πώληση τζιαι αγορά ανθρώπινων ιστών, αλλά επιτρέπεται η αποζημίωση για έξοδα. Στον υπολογισμό κάποιων

που τούτα τα έξοδα όμως (π.χ. ταλαιπωρία, χρόνος) εν αρκετά ρευστά τα κριτήρια ούτως ώστε στην πραγματικότητα να μένεν διαχωρίσιμες που νόμιμες συναλλαγές. Όμως ως μη κερδοσκοπικές συναλλαγές, συνιστάται που τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας να μένεν ιδιαίτερα ψηλές, προσπαθώντας υποτίθεται να προστατεύσουν τις γυναίκες που εκμετάλλευση ούτως ώστε να μεν επιλέγουν να πουλούν τα ωάρια τους που απόγνωση για τα λεφτά. Τα τελευταία χρόνια όμως λόγω αυξημένης ζήτησης ωαρίων που λευκές Ευρωπαίες, τα ύψη των «αποζημιώσεων» τείνουν να αυξάνονται με όρους παροχής-ζήτησης παρά τις οδηγίες βιοηθικών συμβουλίων. Μια που τις πιο χαλαρές σε θέμα ρύθμισης των αποζημιώσεων χώρες-προορισμούς για εξωσωματική γονιμοποίηση εν τζιαι η Κύπρος.

Η διαδικασία για δωρεά τζιαι συντήρηση σπέρματος, αν τζιαι απαιτεί διάφορους ελέγχους για την υγεία του δότη, εν τεχνικά πολλά πιο απλή που τη δωρεά ωαρίων τζιαι την κυοφορία, διαδικασίες οι οποίες απαιτούν πολύμηνη ιατρική επιτήρηση των γυναικών, χορήγηση ορμονών για να παράγονται περισσότερα ωάρια τζιαι περιορισμούς στες καθημερινές δραστηριότητες τζιαι μετακινήσεις των κυοφορούσων. Τούτοι οι νομικοί, χρονικοί τζιαι χωρικοί περιορισμοί δημιουργούν το φαινόμενο του αναπαραγωγικού τουρισμού ή «τουρισμού γονιμότητας». Η αναφορά σε τούντο φαινόμενο διακρατικής αγοράς υπηρεσιών αναπαραγωγής ως τουρισμό επιτρέπει μια καλύτερη αντίληψη των σχέσεων μεταξύ κινητικότητας, αγοραστικής δύναμης, τζιαι αναπαραγωγικής εργασίας. Πολλοί που τους αναπαραγωγικούς τουρίστες ταξιδεύουν για να εκμεταλλευτούν αναπαραγωγική εργασία που εν επιτρέπεται στη χώρα τους ή εν πιο φτηνή τζιαι με παραπάνω νομικά κατοχυρωμένα δικαιώματα στο ζευγάρι-πελάτες. Οι φυσικές αποστάσεις εκμηδενίζονται αν είσαι ζευγάρι λευκών δυτικών με λεφτά, σε αντίθεση με την αυστηρή ρύθμιση των μεταναστευτικών ροών που τις χώρες προορισμούς του αναπαραγωγικού τουρισμού προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Αναπαραγωγικός τουρισμός: το παράδειγμα της Ινδίας

Η πώληση υπηρεσιών σε άλλες χώρες αποτελεί το εθνικό μοντέλο ανάπτυξης της Ινδίας, τζιαι ευθύνεται για τη δημιουργία πολλών δουλειών στους τομείς των επικοινωνιών, της φαρμακοβιομηχανίας, της τεχνικής υποστήριξης, κτλ. Ενώ μετά την ανεξαρτησία της Ινδίας οι κρατικές πολιτικές για την αναπαραγωγή εστοχεύαν στον έλεγχο τζιαι τη μείωση των γεννήσεων, ακόμα τζιαι μέσα που μαζικές στεριώσεις, η εμπορευματοποιημένη παρένθετη μητρότητα επέτρεψε την οικονομική εκμετάλλευση των αναπαραγωγικών δυνατοτήτων των γυναικών. Η πρόσληψη γυναικών που κλινικές γονιμότητας γίνεται συνήθως μέσα που μεσάζοντες που παίρνουν μερίδιο της αμοιβής των γυναικών ή που στόμα σε στόμα, αφού εν σχετικά στιγματισμένη δουλειά στην ινδική κοινωνία. Οι ενδιαφερόμενες πρέπει να εν νέες, υγιείς χωρίς προβλήματα υγείας. Οι κλινικές εν συχνά τοποθετημένες σε περιοχές με έντονες ταξικές αντιθέσεις, στοχεύοντας σε γυναίκες που θέλουν να φκάλουν κάτι περισσότερο που όσα μπορούν να φκάλουν στες δουλειές τους. Οι περισσότερες

αυτοπροσδιορίζονται ως οικοκυρές ή εδουλεύκαν προηγουμένως σε καλλιέργειες, στο μικροεμπόριο ή ως καθαρίστριες. Υπάρχουν όμως τζιαι εξαιρέσεις, όπως μια κλινική στο Νέο Δελχί που προσλαμβάνει συχνά τζιαι γυναίκες της μεσαίας τάξης. Τζιείνο που εν κοινό όμως σε ούλλες τες περιπτώσεις, εν η εξάντληση τζιαι επιτήρηση των σωμάτων των γυναικών. Η υπηρεσία που προσφέρουν καθορίζει τη διατροφή τους, την μετακίνησή τους τζιαι γενικότερα την καθημερινότητά τους για τους 9 μήνες που κυοφορούν. Πολλά που τα δικαιώματα τζιαι υποχρεώσεις των γυναικών παραμένουν άγνωστα προς τζιείνες, αφού το συμβόλαιο εν γραμμένο στα αγγλικά τζιαι μόνο συγκεκριμένες παραγράφους εν μεταφρασμένες στη γλώσσα τους. Συχνά εν υποχρεωμένες να μειώσουν σε σπίτια που παρέχονται που τες κλινικές μαζί με άλλες παρένθετες μητέρες, που ακόμα τζιαι αν υπάρχουν δημιουργικές δραστηριότητες ή μαθήματα που μπορούν να συμμετάσχουν, εν παύει να αποτελεί εγκλεισμό, τζιαι οι ζωές των γυναικών να εν στο μικροσκόπιο των ειδικών. Η θρησκεία χρησιμοποιείται για να εκλογικευτούν ούλλες τούτες οι συνθήκες, αφού η παρένθετη μητρότητα παρουσιάζεται ως κάτι ιερό, μια προσφορά προς κάποια άλλη γυναίκα που εν μπορεί να τεκνοποιήσει. Οι αποβολές των εμβρύων εν μια που τες μορφές που πιάνουν τα εργατικά ατυχήματα σε τούτον τομέα.

Που το 2016, το ανώτατο δικαστήριο της Ινδίας απαγόρευσε την εμπορευματοποιημένη παρένθετη μητρότητα τζιαι την παρένθετη μητρότητα ευρύτερα όταν προορίζεται για ομοφυλόφιλα ζευγάρια. Τούτη η απαγόρευση όμως επανανομοποίησε πολλές εργάτριες τζιαι οδήγησε τες σε πιο επικίνδυνες συνθήκες εργασίας. Ως αποτέλεσμα της απαγόρευσης, διάφορες κλινικές ανταποκρίθηκαν βρίσκοντας κενά στη νομοθεσία που τους επιτρέπουν να συνεχίσουν τη δουλειά τους τζιαι να επεκτείνουν τες διακρατικές συνεργασίες τους. Για παράδειγμα, τον Ιούλιο του 2018 εσυλληφθήκαν 33 κυοφορούσες οι οποίες είχαν μεταφερθεί που την Κένυα, όπου είχαν γονιμοποιηθεί με έμβρυα γενετικού υλικού από ομοφυλόφιλα ζευγάρια, στην Ινδία, για ιατρική επιτήρηση 24 εβδομάδων σε κλινική. Το αφεντικό/διακινητής τους εκατηγορήθηκε για σωματεμπορία, ενώ επροορίζεται να μεταφερθούν πίσω στην Κένυα για να γεννήσουν τζιαιμέ που εν υπάρχει η απαγόρευση για παρένθετη μητρότητα ομοφυλόφιλων ζευγαριών. Τούτες οι τζιαινούρκες συνθήκες σπρώχνουν τες υποτιμημένες εργάτριες ούλλο τζιαι πιο κοντά σε κυκλώματα σωματεμπορίας, καθιστώντας ούλλο τζιαι πιο αόρατη την αναπαραγωγική τους εργασία.

Επίλογος

Η κριτική μας στάση στο ζήτημα της παρένθετης μητρότητας τζιαι τες τεχνολογίες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής που την καθιστούν εφικτή εν σκοπέφκει να τες δαιμονοποιήσει τζιαι να απαιτήσει να αποσυρθούν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Να μεν ξεχνούμε ότι μπορεί να έσσει τζιαι άλλες μορφές που εν διαμεσολαβούνται που την αγορά υπηρεσιών τζιαι την επιτήρηση των ειδικών, όπως για παράδειγμα όταν δύο φιλικά άτομα τεκνοποιήσουν για κάποιο τρανς άτομο, ακόμα τζιαι άσχετο βιολογικά με το παιδί, το οποίο αποκλείεται νομικά που την πρόσβαση σε υπηρεσίες

υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Με την απουσία διαμεσολάβησης βιοτεχνολόγων, στο έμβρυο εν προσδίδεται κάποια χρηματική αξία, ούτε κρίνεται βάσει της εμπορικής λογικής του ξεσκαρταρίσματος ελαττωματικών προϊόντων, όπως στην περίπτωση της εξωσωματικής γονιμοποίησης πολλαπλών ωαρίων για επιλογή του πιο υγιούς. Φυσικά όμως, η συντριπτική πλειοψηφία περιπτώσεων παρένθετης μητρότητας αφορούν ετεροφυλόφιλα ζευγάρια που αποκτούν πρόσβαση σε σχετικές υπηρεσίες μέσω του αναπαραγωγικού τουρισμού. Γι' αυτό τζιαι σκοπός μας ήταν να αναδείξουμε πως κρατικές πολιτικές συντηρούν τζιαι αναπαράγουν καπιταλιστικές σχέσεις εκμετάλλευσης των σωμάτων των γυναικών τζιαι των αναπαραγωγικών τους δυνατοτήτων, όπως γίνονται ορατές μέσα που τα διεθνή δίκτυα αγοράς υπηρεσιών παρένθετης μητρότητας. Στεκούμαστε ενάντια στην περαιτέρω ποινικοποίηση τους που τα κράτη, κάτι που μπορεί να επιφέρει ακόμα πιο επικίνδυνες συνθήκες εργασίας για τες γυναίκες που εργάζονται ως παρένθετες μητέρες ή δότριες ωαρίων. Στις περισσότερες περιπτώσεις πολιτικής στήριξης για απαγόρευση της εμπορευματοποιημένης παρένθετης μητρότητας, στην ουσία συζητιέται η κατάργηση της εμπορευματοποίησης, χωρίς να τίγεται όμως το ζήτημα της εργασίας, απλήρωτης ή ό,ι, τζιαι της κατάρτησής της. Τζιαι αν κάτι μπορούμε να μάθουμε που τες εργαζόμενες-εγκύους εν ότι η εργασία των γυναικών, πληρωμένη ή μη, σε κλινικές ή στο σπίτι, εν εργασία. Εν εργασία απαραίτητη για την αναπαραγωγή τζιαι συντήρηση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Η επιμονή μας στο να αναγνωρίζεται η αναπαραγωγική εργασία των γυναικών ως εργασία εν σημαίνει προφανώς ότι διούμε στην εργασία κάποιο θετικό πρόσημο, αφού η δουλειά εν μια καταναγκαστική συνθήκη που επιβάλλεται σε ούλλες για επιβίωση. Τούτη η αναγνώριση επιτρέπει ό,ι μόνο την στήριξη αγώνων γυναικών εργαζομένων στο πεδίο των υπηρεσιών αναπαραγωγικών τεχνολογιών, αλλά βοηθά να διαλευκανθούν όσα εμπλέκονται στην αναπαραγωγή της καπιταλιστικής δυστοπίας που ζούμε: έμφυλη διάκριση, κεφάλαιο, κρατικοί μηχανισμοί κτλ. Ούλλη η εργασία εν εκμεταλλευτική τζιαι η ιεράρχηση κάποιων μορφών εκμετάλλευσης όπως της παρένθετης μητρότητας ή της εργασίας στο σεξ ως ηθικά μοναδικές τζιαι άγιες απαγόρευσης τους που το κράτος-σωτήρα εν προβληματική, αφού συχνά εν λαμβάνει καν υπόψη τες φωνές των ίδιων των εργατριών.

Για περαιτέρω θκιάβασμα:

Clinical Labor: Tissue Donors and Research Subjects in the Global Bioeconomy (Cooper & Waldby 2014)

Gestational Labors: Care Politics and Surrogates' Struggle (Sophie Lewis 2017)

Ό,τι θέλει ο πελάτης: η εκμετάλλευση των γυναικών στη νέα εγκληματική οικονομία των υπηρεσιών αναπαραγωγής (Μιγάδα, 2011)

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΣΩΜΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑΖΕΤΑΙ - νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής: από τον πάγκο του χασάπη στο οπλισμένο βλέμμα του βιοτεχνολόγου. (Συνέλευση No Woman's Land, Federaction, 2006)

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥ

GRAFFITI, MEDIA, GENTRIFICATION & ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

«Υπάρχει αρκετή μαυρίλα στις ψυχές μας, πρέπει να την βλέπουμε παντού;» διερωτάται μια φιλήσυχη πολίτης μέσα που ανώνυμο άρθρο στη free press φυλλάδα city¹. Διερωτάται γιατί εν αναγκασμένη να θεωρεί τούτην την αντιαισθητική «ρύπανση και... κακογουστιά». Ενάντια στους μπάτσους της αισθητικής τζαι τους δημοσιογράφους της κακιάς ώρας εννά επιχειρήσουμε μια πολιτική υπεράσπιση της «μαυρίλας» στους τοίχους. Προφανώς η (ανώνυμη) επίδοση αρθρογράφος ένεν μόνη στον αγώνα ενάντια στη μάστιγα του graffiti στην παλιά πόλη της Λευκωσίας. Διάφορα φρούτα γράφουν ποδά ποτζίει σε διάφορους τοίχους (του facebook, για να μην παρεξηγούμαστε) τζαι παραπονιούνται για την «έλλειψη αστυνόμευσης και [την] εγκατάλειψη, που αφήνει ελεύθερο πεδίο “έκφρασης” σε κάθε ψυχάκια», όπως για παράδειγμα γκρινιάζει ο Ξένιος Συμεωνίδης, πρόεδρος του NiMAC². Άλλοι χρησιμοποιούν ούλλα τα επίθετα που ξέρουν για να στολίσουν «τους αθκιασερούς» τζαι τους «δειλούς», εκφράζοντας τον θυμό τους που λερώνουμε τους τοίχους. Η παραγωγή κυρίαρχου λόγου γυρώ που το graffiti στα μήντια αλλά τζαι στην καθημερινότητα εν κομμάτι μιας ευρύτερης στρατηγικής για την πόλη, τους χώρους τζαι και’ επέκταση τους τοίχους της τζαι ως τέτοια την αντιμετωπίζουμε. Παρότι συχνά προσπαθεί να κρυφτεί πίσω που αισθητικές ανησυχίες, η επιθυμία για καθαρούς (ή καλλιτεχνικά στολισμένους αλλά ποτέ μουντζουρωμένους) τοίχους πλαισιώνει την ανάπλαση που ξεδιπλώνεται τα τελευταία χρόνια στο κέντρο. Στεκούμαστε ενάντια στην προσέγγιση του «βλέπε αλλά μην αγγίζεις» που θέλει την πόλη να αντιμετωπίζεται είτε ως μουσειακό έκθεμα ή ως απέραντο gentrified café. Αντίθετα, αντιλαμβανόμαστε το graffiti ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας στην πόλη, ως στιγμή τζαι έκφραση του κοινωνικού ανταγωνισμού στους χώρους τζαι τους τοίχους τζαι πολλά λιότερο ως αισθητικό ζήτημα, ή ζήτημα του πόσο στυλ τζαι πόσο skill έσσει η δημιουργός του. Η πολιτική υπεράσπιση του graffiti εν κομμάτι του λόγου τζαι της δράσης μας για την πόλη.

Αν τζαι οι αναφορές της εισαγωγής εν κουβέντες που εγραφήκαν πρόσφατα είτε σε περιοδικά ή μέστο facebook, η έχθρα ενάντια σε τούτο που ονομάζουμε ίσως ελαφρώς καταχρηστικά «graffiti»³ ένεν κάτι καινούργιο. Με λίλο ψάξιμο ανακαλύπτεις άπειρες φλυαρίες στα μήντια για κάτι που εν απλά ανίκανοι να καταλάβουν⁴. Για μας (τζαι πιθανότατα για άλλους/ες), το graffiti εν μια απάντηση στην κοινωνική σιωπή, ένα εργαλείο για να επικοινωνήσεις, να εξωτερικεύσεις αλλά τζαι ένας τρόπος να διασκεδάσεις, να πιάεις ρίσκα, να γράψεις κάπου δύσκολα, να κολλήσεις μια αφίσα πάστην πόρτα κάποιου φασίστα. Που το συλλογικό επίπεδο των αντιφασιστικών συνθημάτων ως τες ατομικές ταγκιές, υπάρχει ένα κοινό νήμα, μια ανάγκη επικοινωνίας που αναγνωρίζουμε τζαι στες εαυτές μας. Μια ανάγκη που προκύπτει ως συνέπεια του ότι η μόνη αποδεκτή συνθήκη έκφρασης στην πόλη περνά μέσα που την ιδιοκτησία – αν εγόρασες ή αν ενοικιάσες τον τοίχο κάμε ό,τι θέλεις, αλλιώς κρύψε. Το graffiti έρχεται σαν μια παράνομη τζαι εκ των πραγμάτων προσωρινή παρέμβαση σε ένα περιβάλλον που έχουμε ελάχιστη επιρροή. Εννά ελαλούσαμε ότι το graffiti ενοχλεί επειδή στην ουσία προσφέρει σε κόσμο που

εν θα έπρεπε (σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη πολιτική τζαι τους μνησιακούς της απολογητές) την ευκαιρία να αλλάξουν την πόλη με τους δικούς τους όρους. Οι κήρυκες της αστικής αισθητικής της city ή του facebook εννοείται εν κριτικάρουν τες πληρωμένες, νόμιμες διαφημίσεις που γεμώνουν τους τοίχους της πόλης. Διαφημίσεις οι οποίες σε μεγάλο βαθμό καθορίζουν την όψη της Λευκωσίας για κάποιο λόγο φαίνεται να ανήκουν σε μια άλλη σφαίρα υπεράνω αισθητικής κριτικής, τζαι θεωρούνται δεδομένο κομμάτι της ταυτότητας της πόλης. Όταν πρόκειται περί graffiti όμως ξαφνικά γεμώνουμε κριτικούς τέχνης που σαλαβατούν για τες μουντζούρες ή τα συνθήματα ή τες ταγκιές.

Ίσως ένεν ξεκάθαρο, αλλά το graffiti ένεν ένα πράμα, εν πολλά. Η σχετική ανωνυμία τζαι ο παράνομος χαρακτήρας του αποδεσμεύει το που τους καθημερινούς τύπους επικοινωνίας, αφού βασίζεται σε μια ιδιότυπη σχέση θεατή-δημιουργού όπου η ορατότητα αποκτά κεντρική σημασία. Παιζει με τες διάφορες κλίμακες του χώρου της πόλης: που τα τηλεφωνα γραμμένα με στυλό σε δημόσιες τουαλέτες ως τα επιβλητικά βαψίματα με ρολά σε ταράτσες, το σημαντικό ένεν τόσο το αποτέλεσμα, όσο το βλέμμα που εννά το δει. Κάποτε μιλά με χιούμορ, κάποτε με καπούρα, κάποτε με γλώσσα ωμή σαν την πραγματικότητα που το εγέννησε. Όπως είπαμε, για μας τζαι για άλλες, εν τζαι η αποτύπωση της ανάγκης να αφήνουμε το σημάδι μας στην πόλη. Η θέληση για μια διάχυτη αντιφασιστική παρουσία αντικατοπτρίζεται που τες προσπάθειες να σβήνουνται οι στόχοι, να μπαίνουν αφίσεις τζαι αυτοκόλλητα τζαι να γράφουμε antifa στες γειτονιές μας αλλά τζαι σε γειτονιές που εν ξέρουμε τόσο καλά, ή ακόμα τζαι σε εχθρικές περιοχές ως πρόκληση για τους κατοίκους τους.

Το graffiti τζαι η κοινωνική αντιμετώπισή του ιδιαίτερα στην εντός των τειχών Λευκωσία βέβαια ένεν κάτι στατικό. Μέσα στα χρόνια δημιουργούνται μορφές graffiti/street art πιο αποδεκτές τζαι που τον νόμο τζαι που άλλα υποκείμενα. Για παράδειγμα, το μακρινό 2009 ο παραρατζι βάφει ένα πολύχρωμο σχέδιο σε ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο στην Ουασαγόρου τζαι συλλαμβάνεται, οι μπάτσοι ρωτούν τον γελοίες ερωτήσεις για τη σχέση του με τους αναρχικούς τζαι η είδηση κυκλοφορεί στες εφημερίδες⁵. Ο ίδιος, προφητικά, δηλώνει τότε: «Το έχουν παρεξηγήσει το γκράφιτι. Δεν είναι να γράφεις ό,τι θες, συνθήματα ποδοσφαιρικά κτλ. Είναι τέχνη, τρόπος έκφρασης και έχει κάποιους κανόνες που αυτοί που κάνουν γκράφιτι τους σέβονται». Πίσω στο 2019, ο παραρατζι πλέον εξασκεί την τέχνη του επί πληρωμή που μαγαζάτορες, με διάφορα έργα στην παλιά πόλη. Τα σχέδιά του στους τοίχους φαίνεται να γίνονται αποδεκτά ως ένας εναλλακτικός τρόπος διακόσμησης, ενώ άλλοι κινδυνεύουν να πάθουν ό,τι έπαθε ο ίδιος πριν μια δεκαετία. Ένεν μόνο τα σχέδια του παραρατζι βέβαια. Θωρούμε να δημιουργείται μια άτυπη ιεραρχία η οποία κατά κύριο λόγο βασίζεται στο αισθητικό κομμάτι: τα πολύχρωμα murals, τα pieces (graffiti που παίρνουν ώρα), ή τα ψαγμένα στένσιλ φαίνεται να υπερέχουν απέναντι σε άλλες πιο βιαστικές μορφές όπως

ταγκιές, στιχάκια, αυτοκόλλητα, αφίσες, κτλ. Δαμέ προκύπτει μια ρητορική, που ακόμα τζιαι κόσμος που βάφει κάποτε αναπαράγει. Εν ο διαχωρισμός με βάση το αποτέλεσμα ανάμεσα σε τέχνη τζιαι βανδαλισμό, δηλαδή που τη μια εν ο καλλιτέχνης του δρόμου που τρώει θκυόμιση ώρες τζιαι ομορφαίνει την πόλη, τζιαι που την άλλη εν ο κούλιγκαν που έγγραψε οπαδικό σύνθημα ή ο κάφρος που έβαψεν την πουρόπετρα. Τα παραδείγματα τούτου του διαχωρισμού πολλά, ας πούμε η παλιά αγορά, που μέσα εν καλυμμένοι οι τοίχοι της με διάφορα πολύχρωμα σχέδια αλλά κάποια μέλη της ωρύονται για τα συνθήματα που γράφονται πόξω τζιαι σβήνουν τα. Η ο δήμος που αφήνει τα pieces τζιαι διά κάποιους τοίχους για legal graffiti (parking Φανερωμένης πχ) επειδή έτσι εν πιο δύσκολο να βανδαλιστεί ο ίδιος τοίχος. Τούτος ο διαχωρισμός ένεν αθώς. Για μας, όπως είπαμε, ένεν θέμα στυλ ή τεχνικής ή ακόμα τζιαι ηλικίας, αφού πολλοί θεωρούν ότι επειδή κάποιοι βάνδαλοι εν έφηβοι για κάποιο λόγο εν θα έπρεπε να τους ππέφτει λόγος για την πόλη.

Αναφέραμε την πουρόπετρα αλλά εν κάτι που αξίζει να σχολιάσουμε λίγο παραπάνω επειδή εν η κίνηση ματ όσων θεωρούν τα graffiti με το μισό τους: «μα αφού βρωμίζουν την πουρόπετρα!». Για όσες εν το ξέρουν, το να γράφεις πάνω σε πουρόπετρα θεωρείται ευρέως μεμπτό, λόγω της δυσκολίας να καθαριστεί τζιαι τον χαρακτήρα της ως ιστορικό κατασκευαστικό υλικό. Το επιχείρημα του ιστορικού χαρακτήρα της πουρόπετρας τζιαι της παλιάς πόλης γενικότερα στην πραγματικότητα εν μια νοοτροπία που αντιμετωπίζει την πόλη σαν κάτι στατικό, που εκτίστηκε στο παρελθόν τζιαι σήμερα συντηρούμε. Ας αναρωτηθούμε: γιατί η καθαριότητα τζιαι η συντήρηση θεωρούνται αυτόνοπτα σε κτίρια με παραδοσιακά υλικά; Ο ιστορικός χαρακτήρας της πόλης τελικά μπαίνει μπροστά σαν αφορμή για να αποστειρωθεί (όσο γίνεται δηλαδή) τζιαι να κυλά ομαλά η νέα καταναλωτική πραγματικότητα. Για μας η πόλη εν ρευστή τζιαι ζωντανή στο σήμερα, με ούλλον τον πλούτο, τες σχέσεις τζιαι τες αρνήσεις της σύγχρονης εργατικής τάξης τζιαι φιλοδοξούμε να είμαστε κομμάτι τούτης της ζωντανίας. Τζιαι αν λερωθεί τζιαι καμιά πουρόπετρα, υγεία... Υπερασπιζόμαστε λοιπόν το graffiti σαν συνολική πρακτική έκφρασης τζιαι οικειοποίησης των τοίχων.

Στα πλαίσια του διαχωρισμού που αναφέραμε ανάμεσα σε τέχνη – βανδαλισμό, θεωρούμε συχνά να εξισώνονται στόχοι τζιαι σβάστικες με αντιφασιστικά συνθήματα, όπως η ρατσιστική βία τζιαι δράση εξισώνεται με τες οργανωμένες προσπάθειες να αντιμετωπιστεί. Έτσι οι μπάσοι του καλού γούστου τζιαι των υψηλών τεχνών βρίσκουν την ευκαιρία να μας ποτίσουν τζιαι λλήθ θεωρία των δύο άκρων. Όπως είπαμε, το graffiti εν έκφραση του κοινωνικού ανταγωνισμού, έτσι ο διάχυτος εθνικισμός βρίσκει χώρο τζιαι στους τοίχους. Η (υποτίθεται) απολιτική θέση των ίσων αποστάσεων που θέλει καθαρούς τοίχους, που προάγει ηρεμία-αγάπη-ούλλα-καλά στην πραγματικότητα εν μια συντηρητική άρνηση να αντιμετωπιστεί ο εθνικισμός ως κυρίαρχο τζιαι δομικό στα ράδια, στες εφημερίδες, στες ανακοινώσεις των κομμάτων, στους λόγους των παπάων, στα σχολικά βιβλία, στα μυαλά. Το αίτημα για καθαρούς τοίχους παρέα με την ισοπέδωση των κοινωνικών ανταγωνισμών σε αντιαισθητική «μαυρίλα», που θα ελάλεν η city, προφανώς ένεν θέση που εξαντλείται με το που περάσει το συνεργείο του δήμου τζιαι βάψει τους τοίχους άσπρους. Εν κομμάτι μιας προσπάθειας να επιβληθεί μια ιδιότυπη κοινωνική ειρήνη, όπου οι απόψεις ούλλων εν ίσες, υποτίθεται, τζιαι συζητούνται πολιτισμένα τζιαι δημοκρατικά, υποτίθεται... Η εξίσωση ενός αντιφασιστικού συνθήματος με τες μαλακίες που γράφουν στους τοίχους τα εθνίκια στην τελική εν απλά το

άλλοθι για μια αποστειρωμένη πόλη για να μεν ξενερώνουν οι πελάτες, τζιαι οι φασίστες ας κάμνουν ό,τι θέλουν.

Παράλληλα με τη συζήτηση για το graffiti, διεξάγεται τζιαι μια συζήτηση για την εγκληματικότητα στην παλιά πόλη. Μια συζήτηση που κατά κύριο λόγο δαιμονοποιεί μετανάστες κατοίκους της εντός των τειχών Λευκωσίας ως πιθανούς εγκληματίες τζιαι απενοχοποιεί το οργανωμένο έγκλημα (δηλαδή τους κυπραίους μαφιόζους) που δρουν στον χώρο. Τούτες οι συζητήσεις έχουν κοινά. Πρώτον, η αφήγηση πάντα γίνεται που υποκείμενο που προσπαθεί να ταυτιστεί με τον μέσο κυπραίο, απολιτική τζιαι ουδέτερο, μιλώντας με αντικειμενικούς όρους αισθητικής ή ασφάλειας. Δεύτερον, τούτες οι συζητήσεις διαμορφώνονται που το πλαίσιο τους στα μνήτια με επικλήσεις στο συναίσθημα τζιαι προσπάθειες να ενεργοποιηθούν συντηρητικά αντανακλαστικά. Τρίτον, έχουν πραγματικές επιπτώσεις στους χώρους τζιαι τους χρόνους της πόλης. Όταν λαλούμε πραγματικές επιπτώσεις εννοούμε μπάσοι. Μπάσοι που πληθαίνουν για να περιορίσουν την «εγκληματικότητα» (στην οποία εντάσσεται τζιαι το graffiti), με αυξανόμενες περιπολίες, ελέγχους αυτοκινήτων τζιαι μικρές επιχειρήσεις-σκούπα εναντίον μεταναστών στα στενά. Η αύξηση της αστυνόμευσης εν νομίζουμε ότι μπορεί να σταματήσει ή ακόμα τζιαι να μειώσει το graffiti. Μπορεί όμως να οξύνει τους διαχωρισμούς βανδαλισμού – τέχνης τζιαι να περιθωριοποιήσει όσους κινούνται πιο κοντά στο πρώτο. Η υπεράσπιση του graffiti πρέπει να στραφεί ενάντια στο αίσθημα ασφάλειας τζιαι την εντεινόμενη μπατσοκρατία, ψάχνοντας συμμάχους που βρίσκονται τζιαι τζιένοι στο στόχαστρο του δημόσιου λόγου.

Το graffiti εν κομμάτι της ζωής στην πόλη, παιδί των διαδικασιών τζιαι των συναισθημάτων της, αλλά τζιαι σημαντικό κομμάτι της κουλτούρας του δρόμου. Σε πείσμα όσων θέλουν καθαρούς τοίχους, αποστειρωμένη τέχνη τζιαι ψυχία-τάξη-ασφάλεια το graffiti εννά μείνει στον δρόμο. Γιατί είμαστε πολλοί τζιαι πολλές που έχουμε πράματα να πούμε με τα σπρέυ, τους μαρκαδόρους, τα αυτοκόλλητα τζιαι τες αφίσες μας. Η μάχη ενάντια στους φασίστες, ενάντια στην ανάπλαση τζιαι την μπατσοκρατία του κέντρου εννά δοθεί (τζιαι) στους τοίχους. Γιατί ξέρουμε ότι τούτη η πόλη, τούτοι οι δρόμοι που παρπατούμε τζιαι λιώνουμε τες σόλες μας, κουβαλά τα σημάκια μας όπως κουβαλούμε εμείς τα δικά της. Ενάντια στην επέλαση του κεφαλαίου στην καθημερινότητα της πόλης εν τούτην την αυτοπεποίθηση τζιαι τη συνείδηση πως εν η εργασία, ο χρόνος τζιαι οι σχέσεις μας που διούν ζωντανία στην πόλη που πρέπει να αναγνωρίσουμε. Όσα μαγαζιά τζιαι να ανοίξουν, όσα πληρωμένα street art τζιαι να βάψουν, εν ούλλα ψόφια χωρίς τον πλούτο της εμπειρίας των από κάτω. Εν τούτην την σύγκρουση που πρέπει να αναδείξουμε, στους δρόμους τζιαι τους τοίχους της Λευκωσίας. Εννά τα πούμε τζιαιμέ.

1 <https://city.sigmalive.com/article/2019/2/6/yparhei-arketi-mayrila-stis-psyhes-mas-prepei-na-tin-vlepoyme-grammeni-pantoy/>

2 Nicosia Municipal Arts Centre, Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας, στεγάζεται στην παλιά Ηλεκτρική

3 Συμπεριλαμβάνει, tags, stencils, stickers, graffiti, bombs, απλό spray στον τοίχο.

4 Στο youtube γράψε «η άλλη όψη της παλιάς πόλης». Εν ένα βίντεο 2.12 λεπτών του newsitcy. Επίσης αν θέλεις ψάξε το βίντεο με τίτλο «η νέα όψη της άλλης παλιάς πόλης» για να δεις parody 4.38 λεπτών

5 Αναδημοσιευμένη είδηση που τον πολίτη αρχειοθετημένη δαμέ http://luciarikaki.blogspot.com/2009/01/blog-post_28.html

00:14

Εν περνά η ώρα καθόμαστε τζαι πίνουμε ένα ποτό τα πόθκια μας ταράσσουν δαιμονισμένα κάτω που το τραπέζι θωρούμε τζαι ξαναθωρούμε το ρολόι έχουμε έτοιμο το πλάνο αλλά η γαμημένη η ώρα εν θέλει να ταράξει

01:20

Συνάουμε τον Γ που το διαμέρισμά του πιάνουμε τα ρολά τζαι τα σκουπόξυλα εξηγούμε του ότι μάλλον εν θα παίξει πρόβλημα αρκεί να φτάσουμε τζαιμέ τζαι να μεν μας δει κάποιος στα στενά συναντούμε τον Δ λλλίο πιο κάτω πάμε με ένα αυτοκίνητο

1:40

Φτάνουμε στο σημείο εν ούλλα ήσυχα εν τέλεια σκοτεινά κατεβάζουμε τα πράματα μόλις ανοίουμε την πόρτα ξεκινούν κάτι σσιύλλοι τζαι λάσσουν παντίς τζαι είδαν τον χάρο τίτσιρο μα καλά που εν πον τούτοι τζαι ακούμεν τους έτσι εν στο διπλανό οικόπεδο μέστην μάντρα μάλλον συνεχίζουμε μπαίνουμε μέσα στο κτίριο εν πολλή η νχώ δίνουμε τα σκουπόξυλα μεταξύ τους με τέλλα βάλλουμε τζαι το ρολό πάνω

2:07

Εν να αντέξει λαλείς εν τέσσερα μέτρα ύψος τούντο πράμα μπορεί τζαι παραπάνω μάλλον θέλει θκυο άτομα να το σηκώσουν ξεκινούμε ευτυχώς που έβαλα μακρύ παντελόνι να μεν με φάει καμιά κουφή μέσα χόρτα τελικά θέλει τρία άτομα να το βουτήσουν στην πογιά τζαι να το σηκώσουν ξεκινούμε με την πρώτη γραμμή του Α ντάξει άμαν ακουμπήσει το ρολό στον τοίχο γίνεται πιο εύκολο σιγά σιγά γραμμή τη γραμμή προχωρούμε οι σσιύλλοι λάσσουν κόμα εντωμεταξύ σχεδόν εσυνθησάμεν τους εν ρουφιάνοι λαλούμε τζαι γελούμε τα φώτα του δρόμου στην άλλη μερκα του χωραφκιού εν μακριά αλλά παίρνει μας πολλήν ώρα κάμνουμε μόνο κάθεται γραμμές που τα γράμματα όταν φτάνουμε στο Τ δοκιμάζουμε την οριζόντια που πάνω ντάξει γίνεται θέλει χρόνο το αστέιο εν ότι ανά πάσα στιγμή κάποιος πρέπει να στέκει δέκα βήματα πίσω τζαι να λαλεί πάρτο τζιάλλο κάτω τζιάλλο δεξιά άμαν βαστάς το ρολό τζαι είσαι κοντά στον τοίχο εν θωρείς τίποτε εν τεράστια τα γράμματα πεθανίσκουν τζαι τα σχιέρκα μας κοντέφκουμε τωρά σηκώνουμεν το τρία άτομα το ξύλο έσχει ένα κομμάτι μπαμπού ένα σκουπόξυλο τζαι θκυο πτυσσόμενα κοντάρκα ούλλα τελλαρισμένα σε κάποια φάση σπάζει η μια η τέλλα ντάξει μικρό το κακό βάλλουμεν τζιάλλη συνεχίζουμε

4:11

Ετελειώσαμε μα εσκάσαν οι σσιύλλοι όι κόμα μάχονται αλλά εν παντίς τζαι εν ακούεται τίποτε φκάλουμεν τες τέλλες να μπουν τα ξύλα στο αυτοκίνητο πάλε καλά κάποια νούσιμη έφερε ψαλίδι τυλίουμε τη σίκλα της πογιάς με κάτι πλαστικά να μεν γρίσει τα πάντα γυρίζουμε θωρούμεν το εννά φαίνεται καλά που το δρόμο έννε μαχούμαστε να το φκάλουμε φωτογραφία αλλά εν θεοσκότεινα τζαι εν τεράστιο ένα τεράστιο ANTIFA στην κανονική κάμερα που κοντινή απόσταση εν φαίνεται καν ούλλο φκάλουμε μια θκυο με το κινητό εννά ξανάρτομε αύριο το μεσομέρι πρέπει να φύουμε να προλάβουμε το ξημέρωμα το εργοστάσιο απέναντι εντωμεταξύ άνοιξε οι πρώτοι εργάτες εν ήδη μέσα μαλάκα σκέφτου να είσαι δουλειά στες τέσσερις το πρωί

4:47

Γυρίζουμε μέσα κάκκαφα να έβρουμε την ταπέλλα της κεο εσκέφτηκεν ο πελλός τζαι θωρεί που δορυφορική φωτογραφία άμπα τζαι φκάλουμεν άκρη με τους χωματόδρομους εν θωρούμε τίποτε μέστο σκοτάδι παρκάρουμε το αυτοκίνητο τζαι φκαίνουμε να δούμε τελικά ήμασαν εκατό μέτρα που την ταπέλλα απλά εν την εθωρούσαμε κατεβάζουμε τα πράματα πάλε ευτυχώς μόνο ένα σκουπόξυλο τούντη φορά τζαι το μικρό το φρουσι τωρά που την θωρούμε εν πιο μεγάλη απότι νομίζαμε ξεκινούμε τζαι γράφουμε αλληλεγγύη στους μετανάστες απεργούς πείνας πονούν οι ώμοι μου έπρεπε να κάμνω παραπάνω γυμναστική μάλλον σιγά σιγά αρκέφκει τζαι ξημερώνει αλλά ευτυχώς τελειώνουμεν το γλήορα όι σαν το άλλο μπαίνουμε στο αυτοκίνητο τζαι φύαμε καληνύχτα σας

φωτογραφίες: λευκωσία καλοτζιαίρι '19

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ GENTRIFICATION ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΟΛΗ, ΧΩΡΟΣ, ΑΞΙΑ & ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Εισαγωγικά

Τούτο το κείμενο εν προίον μιας συνεχούς ενασχόλησης με την πόλη της Λευκωσίας τζαι τις αλλαγές που συμβαίνουν ραγδαία στο κέντρο της τα τελευταία χρόνια. Η εντός των τειχών πόλη, σήμα κατατεθέν για την όποια κινηματική δραστηριότητα (που πριν καν γεννηθούμε οι συντελεστές τούτου του *antifa* εγχειρήματος), ομολογουμένως, άλλαξε αρκετά. Υπάρχει ένα σημείο καμπής, γύρω στο 2012, όπου τα πρώτα σημάδια τούτης της «αλλαγής» αρκέσαν να γίνονται ξεκάθαρα (αν τζαι εννά ελαλούσαμε ότι τούτη η διαδικασία ξεκίνησε πολλά πιο πριν). Τότε, σαν μαθητές τζαι μαθήτριες λυκείου, εβρεθήκαμε με αμηνανία μπροστά στα καφέ τζαι μπαράκια που αννοϊάν το ένα μετά το άλλο γυρώ που τη Φανερωμένη, την πλατεία που είσσιε συνδεθεί (που είχαμε συνδέσει ενδεχομένως) με την αντικουλτούρα τζαι την αντιεξουσιαστική πολιτική.

Γενικά, τούτη η «αλλαγή» για την οποία εννά μιλήσουμε παρακάτω, εσυνδέθηκε με την εκλογή Γιωρκάτζη, μετά τη δημαρχία της ΑΚΕΛικής Μαύρου. Με παρόμοιο τρόπο, οι εξαιρέσεις που οδήγησαν στην ανέγερση πύργων στη Λεμεσό εσυνδεθήκαν με μια γενικότερη δεξιά, «διευθετημένη» πολιτική. Διάφορες αποσπασματικές κριτικές για ζητήματα όπως χώρους πρασίνου, μόλυνση, πεζοδρόμους τζαι άλλα – as μεν πούμε για την πλ. Ελευθερίας πάλε – επίσης επικεντρώνονται στην ανικανότητα τζαι τη διαφθορά των δεξιών πολιτικών επιλογών για την πόλη. Αντιλαμβανόμαστε ένα κενό στον κινηματικό λόγο (εν φκάλουμε τον νούρο μας πόξω) ο οποίος αναπαράγει διάφορες μισοδότζι αριστερές θέσεις για την πραγματικότητα της πόλης με αντιεξουσιαστικό μανδύα. Εννά προσπαθήσουμε να αναδείξουμε πως τέτοιες κριτικές χάνουν την ουσία τζαι αδυνατούν να εκφράσουν μια συγκροτημένη τζαι κριτική άποψη για την πόλη με οποιαδήποτε χρήσιμα πολιτικά συμπεράσματα. Συμπεράσματα τέθκοιου είδους πάντα έχουν που πίσω τους ένα «ποιός», ένα «που ποιά θέση» τζαι ένα «για ποιό σκοπό;» Εμείς μιλούμε που την σκοπιά μιας αντιφασιστικής συλλογικότητας, για τους σκοπούς του κοινωνικού τζαι ταξικού ανταγωνισμού. Στεκούμαστε ενάντια στες μεθοδεύσεις του κεφαλαίου τζαι των διάφορων θιασωτών του (επιστημόνων ειδικών, πολιτικών διαχειριστών, μικρομεσαίων επιχειρηματιών) τζαι ένεν θέση μας να πούμε του δήμου, του κεφαλαίου ή του κράτους πώς τζαι τι πρέπει να κάμει. Θέση

μας εν να πράξουμε για δικό μας λοαρκασμό τζαι να διεκδικήσουμε με τους δικούς μας όρους τον χώρο της πόλης.

Πόλη, χώρος, αξία χρήσης

Αρχικά εν χρήσιμο να ξεκαθαρίσουμε πως αντιλαμβανόμαστε τις έννοιες του χώρου τζαι της πόλης για να μπορέσουμε να συζητήσουμε το παράδειγμα της Λευκωσίας. Ο χώρος εν συνάμα η φυσική τοποθεσία τζαι οι διάφοροι παράγοντες που τη νοηματοδοτούν – δηλαδή ο χώρος ενός πάρκου π.χ., εν μια υπαίθρια τοποθεσία που στες κοινωνικές συνθήκες της Κύπρου υποδηλώνει κατά πάσα πιθανότητα κάποιο χώρο πρασίνου τζαι σκιάς, χώρο για παιδικό παιχνίδι, παγκάκια τζαι μάλλον κάποιου είδους ιδιόκτητου μαγαζιού. Σε άλλες συνθήκες σε κάποια άλλη χώρα μπορεί η ύπαρξη μαγαζιού να εθεωρήτουν προσβολή στον δημόσιο χαρακτήρα του πάρκου, ή η σκιά να μεν εθεωρείτουν απαραίτητη γιατί ο ήλιος σπανίζει. Ο χώρος τότε παράγεται που το κοινωνικό, πολιτικό τζαι πολιτισμικό του πλαίσιο αλλά επίσης μπορεί να το επηρεάσει τζαι να το αλλάξει. Εν μιλούμε για δραματικές αλλαγές συνήθως, αλλά για αλλαγές στο επίπεδο της καθημερινής ζωής, π.χ. αν πεζοδρομηθεί κάποιο στενό αλλάσσει ο χαρακτήρας του τζαι οι χρήσεις του. Βέβαια υπάρχουν τζαι παραδείγματα πιο ριζοσπαστικών αλλαγών, όπως το άνοιγμα λεωφόρων στο Παρίσι που τον Haussmann τέλη του 19ου αιώνα, για αποτελεσματική στρατιωτική αντιμετώπιση πιθανών εξεγέρσεων. Η πόλη της Λευκωσίας (τζαι κάθε πόλη) τότε εν επηρέαζε απλά τυχαία – εκτίστηκε, άλλαξε τζαι εξακολουθεί να αλλάσσει ανάλογα με τις πολιτικές τζαι κοινωνικές συνθήκες της εποχής, όπως εννά δούμε τζαι πιο κάτω.

Πριν προχωρήσουμε όμως, να μιλήσουμε λλίο για την αξία χρήσης τζαι την ανταλλακτική αξία της πόλης. Αξία χρήσης εν το κατά πόσο ένα εμπόρευμα ανταποκρίνεται σε κάποια κοινωνική ανάγκη (πχ η χρησιμότητα μιας καρέκλας). Η ανταλλακτική αξία που την άλλη, εν αξία χρήσης που την πλευρά του κεφαλαίου, το μέτρο με το οποίο ένα εμπόρευμα ανταλλάσσεται με άλλα - δηλαδή η αυθαίρετη τιμή που μπαίνει σύμφωνα με τους νόμους της αγοράς. Κάτι που παίζει γενικά στες κινηματικές προσεγγίσεις εν η αντιμετώπιση της Λευκωσίας τζαι της πόλης γενικότερα αποκλειστικά σαν αξία χρήσης, κάτι που χρησιμοποιείται με τον ένα ή με τον άλλον τρόπο. Συγκεκριμένα, ακολουθώντας

τούτην τη λογική, η πόλη εν είτε εμπόρευμα (αξία χρήσης για το κεφάλαιο) ή «Κοινό» (αξία χρήσης για κάποιο αδιευκρίνιστο κοινωνικό σώμα). Στην πραγματικότητα, η πόλη εν κοινωνική σχέση, τζαι εντός της συνυπάρχουν αντικρουόμενα συμφέροντα τζαι επιθυμίες, με λλία λόγια η πόλη εν τζαι τα θκυό. Κατά κάποιο τρόπο, ο χώρος εν εκ των πραγμάτων εμπόρευμα, αλλά η σύγκρουση ανταλλακτικής αξίας τζαι αξίας χρήσης εν κάτι στο οποίο μπορούμε να επεμβούμε. Όπως είπαμε πριν, εν χρήσιμο να ρωτούμε «ποιός», «που ποιά θέση» τζαι «για ποιό σκοπό;» Αν αδυνατούμε να κατανοήσουμε την πόλη σαν ένα ρευστό σύνολο συγκρούσεων, σαν κοινωνική σχέση, τότε σύντομα διαπιστώνουμε με αμηνανία, σαν αντιεξουσιαστικά πολιτικά υποκείμενα, ότι αναλωνόμαστε στο να καταθέτουμε διαχειριστικές προτάσεις διαφόρων ειδών. Προτάσεις που όσο «ριζοσπαστικές» τζαι να ναι, εν προτάσεις προς το κεφάλαιο να τις υλοποιήσει ή όχι. Το ίδιο παιχνίδι θέλουμε να παίξουμε στην τελική (αν μπορούμε να πούμε τις χωρικές εκφράσεις του ταξικού ανταγωνισμού παιχνίδι), αλλά με τους δικούς μας όρους – τζαι εν σημαντικό.

Για το gentrification & την κινηματική κριτική

Στα μέσα του 20ου αιώνα, σε παγκόσμια κλίμακα, άρκεψε να γίνεται ξεκάθαρα μια εντεινόμενη εμπορευματοποίηση των αστικών χώρων. Στη βιομηχανική πόλη, ο αστικός ιστός αντιμετωπίζεται πρώτον ως το μέρος που τζοιμούνται τζαι ζουν οι εργάτες των εργοστασίων, τζαι δεύτερον ως το μέρος που πουλιούνται τα εμπόρευμα που παράγουν. Με το πέρασμα στη μεταφορντική εποχή του καπιταλισμού, στες δυτικές κοινωνίες το κεφάλαιο αντιμετωπίζει την πόλη σαν ένα προσοδοφόρο πεδίο άντλησης κέρδους. Κοιτώντας τη Λευκωσία του σήμερα εν ξεκάθαρα τι εννοούμε. Airbnb, μεγαλο-developers & real-estate, η εκκλησιά τζαι ούλλα της τατσιφλίκια, ενοίκια που ανεβαίνουν συνεχώς, μαγαζιά, μπαρ τζαι καφέ όπου κλάσεις στο κέντρο: η εμπορευματοποίηση των χώρων της πόλης εν επικερδές project.

Ένεν της παρούσης μια εκτενής ιστορική αναδρομή για το πόθεν τζαι πως επηρέαζε η Λευκωσία που ξέρουμε. Εννά τονίσουμε κάποια σημεία που εν σημαντικά για τη συζήτησή μας.

1. Το ιστορικό κέντρο με τα τείχη του, παράγωγο

άλλης εποχής, άλλων αναγκών τζαι κοινωνικών συσχετισμών, το οποίο αλλοιώνεται ελαφρώς για να μπορεί να εξυπηρετεί τις ροές του κεφαλαίου. Σε γενικές γραμμές όμως, οι στενοί δρόμοι τζαι η γενικότερη κοινωνική στάση της διατήρησης του ιστορικού χαρακτήρα εμποδίζουν μεγάλης κλίμακας κατασκευές τζαι κατεδαφίσεις.

2. Το εμπορικό κέντρο που εν μοιρασμένο ανάμεσα στην εντός των τειχών πόλη τζαι τους χώρους γυρώ της, επίκεντρο κατανάλωσης τζαι κεντρικό σημείο αναφοράς για τη βιομηχανία διασκέδασης με μπαρ, κλαμπ κτλ.

3. Η ζούγκλα μικροαστικών τζαι μεσοαστικών κατοικιών, στην τεράστια πλειοψηφία τους μονοκατοικίες, παιδί της μεταπολεμικής εποχής τζαι του «οικονομικού θαύματος» αλλά τζαι η σημερινή του εκδοχή με τα άπειρα πανομοιότυπα σπιτόθκια που χτίζουν οι διάφοροι developers.

4. Οι δυσλειτουργικές συκοινωνίες με τα λεωφορεία που επικεντρώνονται γυρώ που την πλ. Σολωμού τζαι το κυκλοφοριακό σύστημα που βασίζεται στη χρήση ιδιόκτητων αυτοκινήτων.

5. Το σύνορο που κόφκει την πόλη στη μέση τζαι στέκει σαν μνημείο στον εθνικισμό, η φυσική μορφή του εθνοτικού διαχωρισμού που επιβλήθηκε μετά το '74.

Το παζ συμπληρώνουν άλλα, λιότερο σημαντικά για την ανάλυση δαμέ κομμάθκια: τα βιομηχανικά κτίρια που αλλάξαν χρήση ή στέκουν ερειπωμένα μετά την υποχώρηση της βιομηχανίας στες παρυφές της πόλης, διάφορες πολυκατοικίες (ιδιωτικές ή προσφυγικές) διάφορα απομεινάρια που την αποικιοκρατία, σπιθκια της πρώιμης αστικής τάξης, δημόσια κτίρια ποτζέι ποδά κτλ.

Το gentrification του κέντρου της Λευκωσίας, ο αστικός εξευγενισμός, ακολουθά την παγκόσμια τάση του κεφαλαίου να επανέρχεται στα κατά κύριο λόγο φτωχά κέντρα (οι κυριλέ ζουν στα προάστια όπου έχουν χώρο να απλώθουν) αφού θεωρεί την πιθανότητα σχετικά άμεσου κέρδους. Το κέντρο της Λευκωσίας ως το '12 ήταν ένας χώρος όπου το παράνομο κεφάλαιο έκανεν διάφορες μπίζνες, υπήρχαν πολλές επιχειρήσεις μεταναστών τζαι κάποια εργαστήρια, τυπογραφεία κτλ, κάποιοι εναλλακτικοί χώροι κατανάλωσης τζαι εμεινίσκαν επίσης πολλές μετανάστρες. Εντωμεταξύ η πολιτική δράση τζαι η αντικουλτούρα ενδεχομένως να επαίξαν τζαι έναν αρνητικό ρόλο, κάμνοντας το κέντρο προορισμό για αρκετούς νεολαίους τζαι συμβάλλοντας έτσι στη ζήτηση για εναλλακτικά καφέ, μπαρ, κλαμπ κτλ. Λλίο πριν την έκρηξη του gentrification φυσικά εξεπροβάλαν διάφοροι καλλιτέχνες ως οι απανταχού αγγελιοφόροι της επερχόμενης επέλασης του κεφαλαίου, το οποίο πρέπει να είδε μια τεράστια ευκαιρία. Οι τιμές γης/περιορισμών ήταν χαμηλές (kaching!), πολλοί κάτοικοι ήταν μετανάστες (εν θα πει κανένας τίποτε αν τους θκιάξουμε), το εμπορικό κέντρο ήταν ήδη δίπλα. Στη Λευκωσία ειδικά, που λόγω μικρού μεγέθους εν έσσει τα χαρακτηριστικά των δυτικών μητροπόλεων, το κέντρο έσσει σημαντική αξία, τζαι συμβολική τζαι πρακτική. Οι γειτονίες της πόλης εν αυτονομούνται αλλά αντίθετα βασίζονται στην ύπαρξη του κέντρου για την παροχή διάφορων υπηρεσιών όπως νυχτερινή ζωή, ψώνια, χώροι τέχνης κτλ. Ένεν τυχαία που διάφορα ριζοσπαστικά τζαι αντιεξουσιαστικά εγχειρήματα αναπτύχθηκαν στο κέντρο της Λευκωσίας, αφού εν ο φυσικός τόπος συνάντησης κόσμου που μεινίσκει σε

διαφορετικές γειτονίες.

Πολλές φορές η κριτική στο gentrification υπονοεί (ή ζητά ρητά) μια επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση πραγμάτων. Κάπως ατυχές εννά ελαλούσαμε, αφού τζαι το πριν τζαι το μετά υπάγονται σε μια χωρική έκφραση των ίδιων (ή σχεδόν των ίδιων) κοινωνικών συνθηκών. Το κεφάλαιο εννά ακολουθήσει το συμφέρον του, στην προκειμένη εννά κουντήσει την ανάπτυξη του κέντρου, κάτι που εν θα έπρεπε να μας προκαλεί έκπληξη. Τι σημαίνει όμως να υπερασπιζέσαι (έτσι, θολά τζαι γενικά) την προ-gentrification κατάσταση της Λευκωσίας ή την προ-πύργων πόλη της Λεμεσού; Σημαίνει μια νομιμοποίηση των υπόλοιπων επιλογών του κεφαλαίου τζαι των μηχανισμών του όσον αφορά την πόλη τζαι τον χώρο. Για παράδειγμα, το γεγονός ότι το οικογενειακό σπίτι θεωρείται κάτι εντελώς κανονικοποιημένο σαν μορφή κατοικίας εν αρκετά προβληματικό. Τα σπιθκια αλλά τζαι οι κοινωνικές αναπαραστάσεις τους δημιουργούν έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής, σε αρμονία με μια αλλοτριωμένη καθημερινότητα. Η μονοκατοικία που στηρίζεται (τζαι στηρίζει) στην πυρηνική οικογένεια, που προτάσσει μιαν ακραία ιδιωτικοποίηση του χώρου της πόλης με την αγία οικογένεια να αποτελεί τον συλλογικό ιδιοκτήτη, εννά έπρεπε να χείρει της ίδιας κριτικής με το τάδε ή το δείνα χιπιστεροκαφέ. Το άπλωμα των μονοκατοικιών στο επίπεδο της πόλης επίσης σημαίνει δυσκολίες κυκλοφορίας τζαι αναδύεται το ιδιωτικό αυτοκίνητο σαν η πιο βολική μορφή κυκλοφορίας, κυρίως για όσους εν εκτός κέντρου. Τζαι επειδή είμαστε large εμείς στην Κύπρο (ο μέσος όρος τετραγωνικών ανά κατοικία εν που τους πιο μεγάλους στην Ευρώπη)², η συντήρηση των σπιθκιών ανάλογα με τα μικροαστικά ιδανικά συντηρεί παράλληλα τη σκληρή εκμετάλλευση της οικιακής εργασίας μεταναστών.

Ούλλα τούτα συνάδουν με το πως γίνεται αντιληπτή η κατοικία, ο χώρος τζαι η ιδιοκτησία κοινωνικά, με τον τρόπο που το κεφάλαιο κυριαρχεί στην καθημερινή ζωή. Για παράδειγμα το γεγονός ότι η ιδιοκτησία γης τζαι ακινήτων εν κάτι που θεωρείται δεδομένο (ακόμα τζαι για σχετικά φτωχούς ντόπιους - είπαμε, η οικογένεια σαν συλλογικός ιδιοκτήτης) που τη μια δημιουργεί μια τάση ταύτισης με τα συμφέροντα του κεφαλαίου τζαι που την άλλη κάμνει την κοινωνική αλλαγή τζαι τον μετασχηματισμό της πόλης σε μεγάλη κλίμακα αδιανόητη, αφού τούτο εννά εσήμαινε αμφισβήτηση (εκ των πραγμάτων) της ιδιοκτησίας των «μικρομεσαίων». Η Λευκωσία εν έναν πραγματικό μωσαϊκό μικρών ιδιοκτησιών που υπηρετούν μεγάλα συμφέροντα...

Επίλογος

Η πόλη της Λευκωσίας εν το παράγωγο των τοπικών ιδιαιτεροτήτων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής - όπως τζαι κάθε πόλη. Οποιαδήποτε κριτική σέβεται τον εαυτό της πρέπει να ξεκινά που δαμέ. Το κεφάλαιο έσσει συγκεκριμένες κατευθύνσεις όσον αφορά την πόλη της Λευκωσίας: στην προκειμένη, ο στόχος εν η δημιουργία μιας ιδιόκτητης, εμπορευματοποιημένης πόλης - μοιρασμένης που τον εθνικισμό - η διάχυση της ιδιοκτησίας τζαι της μικροαστικής ιδεολογίας, η άντληση κέρδους τζαι εννοείται η συντήρηση

τούτου του αστικού στάτους κβο. Προφανώς εν έκατσεν το κεφάλαιο μια μέρα τζαι είπε «τι εννά κάμουμε τούτην πόλη?» τζαι ήβρε τις τάδε λύσεις - το κεφάλαιο το ίδιο χαρακτηρίζεται που εσωτερικές διαμάχες τζαι συγκρούσεις. Το project της Λευκωσίας ξεδιπλώνεται σιγά σιγά, όι σαν συνεκτική στρατηγική αλλά σαν γενικότερη προσέγγιση που εν άρρηκτα συνδεδεμένη με το κοινωνικό τζαι οικονομικό πλαίσιο - τζαι γι' αυτό κριτικές που μιλούν για τη δεξιά πολιτική διαχείριση ή τη διαφθορά (αν τζαι ηπέρφτουν μέσα σε τούτα, μεν μας παρεξηγάτε), χάνουν το δάσος του συνοθυλεύματος συμφερόντων τζαι αξιών που ξεκινούν που την καπιταλιστική μηχανή.

Που τη μερκα μας, όπως είπαμε τζαι πριν, θέλουμε να διεκδικήσουμε την πόλη με τους δικούς μας όρους. Να κουντήσουμε τις ισορροπίες αξίας χρήσης-ανταλλακτικής αξίας, να έβρουμε ή να κάμουμε χώρους συνεύρεσης, ανοιχτούς για διάφορες τζαι απρόβλεπτες χρήσεις. Ρεαλιστικά εν ξεκάθαρο ότι με τον τελευταίο κύκλο gentrification αλλάξαν αρκετά πράματα, τζαι ο συσχετισμός δυνάμεων εν αρκετά διαφορετικός. Για παράδειγμα, ενώ παλιά ήταν κεκτημένο να γίνονται πάρτι τζαι συναυλίες χωρίς άδεια που το δήμο (βλέπε καταστολή street party 2009 τζαι μετά), τωρά θεωρείται αρκετά δύσκολο, ειδικά σε κάποιους χώρους όπως η φανερωμένη ή το πάρκο ειρήνης. Ή ενώ παλιά εμπορούσαμε να γράφουμε με σπρέυ η ώρα 11 τζαι να μεν παίζει ιδιαίτερο θέμα, τωρά οι τοίχοι εν πεντακάθαροι τζαι τα συνθήματα τζαι τα γκραφίτι καλύφονται στο άψε σβήσε - τα γκραφίτι βέβαια καμιά φορά αφήνουν τα, αρκεί ναν όμορφα, σαν κομμάτι μιας cool urban γλώσσας του gentrification (βλέπε τζαι το άρθρο «για μια πολιτική υπεράσπιση του βανδαλισμού»). Πλέον ακόμα τζαι η τράπεζα κύπρου κάμνει street party τζαι ο δήμος προσπαθεί να ισορροπήσει τον χαρακτήρα της παλιάς πόλης ανάμεσα σε αποστειρωμένο μουσείο τζαι απέραντο πολύχρωμο καφέ. Στο επίπεδο της καθημερινότητάς μας επιμένουμε στους βανδαλισμούς, στα γκραφίτι, στην αφισκοκόλληση, στα αυτοκόλλητα. Αλλά τζαι σε κινηματικό επίπεδο εν σημαντικό να μεν αφήσουμε την πόλη στα δόντια της «επιχειρηματικότητας», όσο εναλλακτική τζαι αν εμφανίζεται κάθε φορά.

1 Εννοούμε ότι ο καπιταλισμός εξεπέρασε το προηγούμενο μοντέλο οργάνωσης της εργασίας, δηλαδή της αλυσίδας του εργοστασίου, μέσω αναδιαρθρώσεων στην παραγωγή. Ο Paolo Virno συνοψίζει τον μεταφορτισμό σαν «ένα σύνολο χαρακτηριστικών που συνδέονται με το σύνολο του σύγχρονου εργατικού δυναμικού, ακόμα και με αυτούς που μαζεύουν τα φρούτα ή τους φτωχότερους μετανάστες. Μερικά απ' αυτά είναι: η δυνατότητα να αντιδράς κατά τρόπο έγκαιρο στις συνεχείς καινοτομίες σε τεχνικές και οργανωτικά μοντέλα, ένας αξιοπρόσεκτος «καιροσκοπισμός» κατά τη διαπραγμάτευση μεταξύ των διαφορετικών δυνατοτήτων που προσφέρει η αγορά εργασίας, η οικειότητα με το ενδεχόμενο και το απρόβλεπτο» σε συνέντευξη που μπορεί να βρεθεί δαμέ <https://www.rebelnet.gr/articles/view/Interview-with-Paolo-Virno>

2 Που πληροφορίες στο DoI, K. And Haffner, M. (eds.) (2010) *Housing statistics in the EU 2010. Δέτε επίσης CyStat. (2017) Report on the income and conditions of households 2012-2015. Republic of Cyprus, Ministry of Finance. Report number: 7.*

Η Βαβέλ αποτελούσε μια ματαιόδοξη προσπάθεια (ή επιθυμία;) του ανθρώπου να φτάσει στο θεό. Γι' αυτή την προσπάθεια τιμωρήθηκε να ζει μια κόλαση χάνοντας τη δυνατότητα για επικοινωνία. Συνηθισμένα πράγματα στις θρησκείες οι τιμωρίες κι οι δυστοπίες, συνήθως μελλοντικές όψεις της ζωής μετά το θάνατο.

Στην Κύπρο το διεθνές προλεταριάτο χτίζει τους σύγχρονους πύργους της Βαβέλ μέρα με τη μέρα, όροφο τον όροφο, σε μια ατελείωτη κάθετη γραμμή παραγωγής τσιμέντου.

Παρατηρούμε τους εργάτες να πηγαίνουν πάνω κάτω στις σκαλωσιές με τέλεια αρμονία κινήσεων. Μια λάθος κίνηση άλλωστε κι έχεις φύγει στο κενό. Σχεδόν μοιάζουν με χορευτές σ' ένα σύγχρονο dance macabre.

Το σκηνικό συνθέτουν τέλεια οι φωνές των υπευθύνων, ο ήλιος, η ζέση, η κούραση, η αγωνία να μη σε διώξουν, να σε πληρώσουν, να επιβιώσεις.

Εκεί μέσα σε άδειες σουίτες πολυτελείας στεγάζουν την έκδοση των golden visas, την κρατική αυθαιρεσία και την επένδυση σε βάρος του τοπίου (φυσικού, αστικού και αρχαιολογικού στην περίπτωση της Λεμεσού). Εκεί χτίζονται οι υλικές προεκτάσεις των ματαιόδοξων ονειρώξεων του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου για εξουσία πάνω στις ζωές και τα σώματά μας.

Το σκηνικό μας θυμίζει το κλείσιμο του Ιταλό Καλβίνο στις Αόρατες Πόλεις:

«Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που αφορά το μέλλον, αν υπάρχει μια κόλαση, είναι αυτή που υπάρχει ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε καθημερινά, που διαμορφώνουμε με τη συμβίωσή μας. Δύο τρόποι υπάρχουν για να μην υποφέρουμε. Ο πρώτος είναι για πολλούς εύκολος: να αποδεχθούν την κόλαση και να γίνουν τμήμα της μέχρι να καταλήξουν να μην τη βλέπουν πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος και απαιτεί συνεχή προσοχή και διάθεση για μάθηση: να προσπαθήσουμε και να μάθουμε να αναγνωρίζουμε ποιος και τι, μέσα στην κόλαση δεν είναι κόλαση και να του δώσουμε διάρκεια, να του δώσουμε χώρο».

Τούτη εν η ιστορία ενός άντρα που ππέφτει που ενα κτίριο 50 ορόφων.
Όπως ππέφτει, επαναλαμβάνει συνεχώς, προσπαθώντας να καθουχαστεί:

ΩΣ ΔΑΜΕ ΟΥΛΛΑ ΚΑΛΑ...
ΩΣ ΔΑΜΕ ΟΥΛΛΑ ΚΑΛΑ...
ΩΣ ΔΑΜΕ ΟΥΛΛΑ ΚΑΛΑ

Το σημαντικό όμως έννεν η πτώση.
Εν η πρόσκρουση.

la haine / 1995